

รายงานการประชุมวุฒิสภา
ครั้งที่ ๑/๒๕๕๒ (วิสามัญ) ชุดที่ ๑
วันอังคารที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๒
ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม
เริ่มประชุมเวลา ๑๔.๕๐ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๘๕ คน เป็น
องค์ประชุมแล้ว เรื่องที่จะแจ้งให้ที่ประชุมทราบ ไม่มี กระทั่งถามของ
พระยาปริศานอุเบศร์

พระยาปริศานอุเบศร์ : เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยเรื่องเงิน
ของราษฎรออกไปให้รัฐบาลรักษา สูญหายโดยถูกขโมยออกไปในเวลาไม่ช้าน
มีรายหนึ่ง ๑ แสนบาท และเมื่อเร็วๆ นี้สมทบบุญชุกรมช่างแสงเอา
ไปอีก ๕ แสนบาท เช่นข้อที่นำวิพากษ์ว่าทำไมเจ้าพนักงานของเราจึงมี
โอกาสขโมยเงินได้มากอย่างนั้น และนอกจากนั้นในการที่คนมีหน้าที่
รักษาเงินค้ำๆ ไข่ออกจากราชการ อย่าออกซอกไข่ เป็นข้อที่ทำให้ค้ำ
อีกอย่างหนึ่งว่า คนที่รักษาเงินค้ำๆ ทำไมไม่อยู่ช่วยบริหารราชการเพื่อ
จะรักษาเงิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอโอกาสให้รัฐบาลช่วยกรุณาแจก
เรื่องเงิน ๕ แสนบาทหาย ถูกขโมยออกไปด้วยกระทุถามถึงข้อไข่
ข้าพเจ้าขอตั้งกระทุถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม ดังข้อ
ไข่

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในไม่ช้าน คือเจ้าพนักงานไปรษณีย์ได้
ขโมยเงินไป ๑๐๐,๐๐๐ บาท นายเล็ง ศิริสมวงศ์ แห่งธนาคาร
ชาติและหม่อมเจ้าวิวัฒนไชย รัฐมนตรีคลังลาออก และในคืน พ.ศ.

เดิม สังกศกุล สมุหบัญชีกรมช่างแสงทหารบก ได้ขักยกเงินไป ๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นพยานให้เห็นว่าการบริหารงานของรัฐบาลบก พร่องไม่รัดกุมจนได้เกิดความเสียหายขึ้น และคนคึกๆ เช่นผู้ที่โกก่แล้วไม่อยู่ทำงานด้วย อันอาจเป็นต้นเหตุที่จะนำไปให้เกิดความเสียหายใหญ่หลวงต่อไปอีก ข้าพเจ้าจึงขอถามรัฐบาลว่า

- ๑. เงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท เป็นเงินประเภทอะไร ค่าอะไร
- ๒. เหตุใดจึงปล่อยให้เงินจำนวนมากเช่นนั้น อยู่ในมือสมุหบัญชีกรมช่างแสง สมุหบัญชีได้อำนาจจากใครที่ได้ถือเงินจำนวนมากไว้เช่นนั้น
- ๓. เงินถูกขักยกออกไปเช่นนั้น นอกจากตัวผู้เอาไปเองจะคงรับผิดชอบ มีใครผู้อื่นอีกที่จะคงรับผิดชอบด้วยหรือไม่
- ๔. มีใครจะคงรับผิดชอบด้วยหรือไม่ ที่ได้ปล่อยให้เงินจำนวนมากเช่นนั้นอยู่ในมือสมุหบัญชีกรมช่างแสง
- ๕. รัฐบาลได้รักษาหรือได้มีคำสั่งประการใด ให้ผู้คงรับผิดใช้เงินจำนวน ๕๐๐,๐๐๐ บาท แล้วหรือยัง ถ้ายัง เมื่อใดจะสั่งให้ผู้คงรับผิดใช้

๖. ถ้ารัฐบาลได้สั่งให้ผู้คงรับผิดชอบใช้เงินนั้นแล้ว ได้สั่งให้ผู้คงรับผิดชอบใช้ทันทีหรือกำหนดเวลาให้ใช้เมื่อใด หรือให้ผ่อนใช้อย่างไร

พลตรี ปอด ปอดประบัณย์ พิบูลภาณวรัตน์ รัฐมนตรี : ข้าพเจ้าขอตอบเป็นข้อๆ ตามลำดับดังนี้

๑. เงินที่ พ.ท. เดิม สังกศกุล นายทหารฝ่ายการเงิน (สมุหบัญชี) ของกรมช่างแสงทหารบก ขักยกออกไปเป็นจำนวน ๕๑๕,๒๗๓.๑๕ บาท

เป็นเงินของทางราชการประเภทค่าขายขันทอง เพื่อเพิ่มแท่งงบประมาณ
ของกรมช่างแสงทหารบก ตามที่กระทรวงกลาโหมได้ตกลงกับกระทรวง
การคลังแล้ว

๒. ตามข้อบังคับการเงินกระทรวงกลาโหม มีระเบียบขอยุ่ว่านาย
ทหารฝ่ายการเงิน (สมุหบัญชี) ของหน่วยที่ส่งจ่ายเป็นผู้หน้าทักเก็บ
รักษาเงินราชการโดยมีนายทหารเวรประจำ และนายทหารฉ้อฉลแทน
เจ้ากรมช่างแสงทหารบก ฉ้อฉลแทนที่เก็บเงินของทางราชการที่ขึ้น
คนละคอกคือ พ.ศ. เกิม สิงทกุล นายทหารฝ่ายการเงิน (สมุหบัญชี)
ถึ ๑ คอก นายทหารเวรประจำวันซึ่งเจ้ากรมช่างแสงทหารบกที่ขึ้น
ตามข้อบังคับการเงิน ๑ คอก นายทหารฉ้อฉลแทนเจ้ากรมช่างแสง
ทหารบก ซึ่งที่ขึ้นตามข้อบังคับการเงินถึอีก ๑ คอก รวม ๓ นาย
ด้วยกัน และอยู่ในความควบคุมของเจ้ากรมช่างแสงทหารบก ซึ่งขึ้น
ตรงต่อกรมสรรพาวุธ การนำเงินออกจ่ายในวันหนึ่ง ๆ และการนำเงิน
เข้าเก็บในตู้เก็บเงินก็ตาม มีระเบียบขอยุ่ว่า เจ้าหน้าทักรักษาฉ้อฉลทั้ง ๓
นายนั้นต้องมาพร้อมกัน และทำการฉ้อฉล และตรวจนับเงินสอยกับ
ยอกเงินเข้าออกในสมุดแสดงรายละเอียด การนำเงินออกจ่ายและเข้า
เก็บประจำวัน โดยนายทหารเวรประจำวันเป็นผู้ตรวจสอยเอกสาร และ
นับเงิน ในเดือนหนึ่ง ๆ ก็มีกรรมการตรวจสอยเอกสารและนับเงินในตู้
เก็บเงิน โดยเหตุที่กรมช่างแสงทหารบกมีการใช้จ่ายเงินราชการใน
ประเภทเงินเดือนและค่าจ้างมากกว่ากรมอื่น ๆ ดังนั้นการเก็บรักษาเงิน
ไว้ใช้จ่ายถึงกล่าวแล้วก็ต้องเก็บไว้มาก โดยมีระเบียบปฏิบัติซึ่งกรมการ
เงินทหารบกเป็นผู้ควบคุมในทางวิชาการอีกส่วนหนึ่งต่างหากด้วย

๓. เงินราชการที่พ.ศ. เกิม สิงทกุล ยักยอกไปนั้น

ปรากฏว่านายทหารเวรประจำวัน หรือนายทหารถือกุญแจแทนเจ้ากรม
ช่างแสงทหารบก หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายการเงินคนใดสมัครเป็นใจกับ พ.ศ.
เต็ม สิ่งทุกสิ่ง ด้วยแล้ว ผู้นั้นก็จะรับผิดชอบทั้งทางแพ่งและทางอาญา

๔. การเก็บรักษาเงินของทางราชการนี้ กระทรวงกลาโหม
มีระเบียบข้อบังคับการเงิน เป็นแนวปฏิบัติที่รัดกุม หากมีการขกพร่อง
หรือประมาท เลินเล่อ ผู้นั้นก็จะต้องรับผิดชอบเป็นเงาตามตัว ซึ่งใน
ขณะนี้กำลังดำเนินการสอบสวนอยู่ ยังทอຍในขณะนี้ไม่ได้ว่าจะมีใครบ้าง

๕. ขณะกรมสรรพาวุธ ได้ตั้งกรรมการตรวจสอบหลักฐาน
การเงินอยู่เพื่อทราบรายละเอียดโดยแน่ชัด ในด้านตำรวจเจ้าหน้าที่
กำลังดำเนินการสอบสวน ข้อเท็จจริง อย่างเร่งรีบ ว่ามีเจ้าหน้าที่ คน ใดบ้าง
ที่รวมการกระทำผิดกับ พ.ศ. เต็ม สิ่งทุกสิ่ง ซึ่งกำลังหลบหนีอยู่ แต่
การสอบสวนยังไม่เสร็จสิ้น จึงกราบเรียนให้ทราบไม่ได้ว่าจะให้ใครใช้
เงินจำนวนนี้ เท่าใด มีกำหนดอย่างไร เมื่อใด จำเป็นต้องรอฟังผล
การสอบสวนเสียก่อน เพื่อให้ได้ข้อเท็จจริงโดยละเอียดถี่ถ้วน เพราะ
เงินจำนวนมากผู้ที่ระชกใช้ก็ย่อมมีภาระหนักมากอยู่ไม่ใช่น้อย จึงจำเป็น
ที่จะกระทำด้วยความระมัดระวังและระมัดระวัง อย่างไรก็ตามเมื่อการสอบ
สวนเสร็จแล้ว ก็จะได้ดำเนินการต่อไปตามข้อ ๖ นั้นก็

พระยาปริชานฤเบศร์ : รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมขอว่า
การเก็บเงินกรมช่างแสงมี ๓ กุญแจ อยากรายว่าเวลาที่กุญแจ
พร้อมกันหรือ แล้วทำไม่จึงเอาเงิน ๕ แสนบาทไปได้ ขอให้ชี้แจง

พลตรี ปลด ปลดประวิทย์ พิบูลภาณุวัฒน์ รัฐมนตรี :
ข้าพเจ้าได้ทักขยแล้วว่า การที่มาไขก็มาพร้อมกันทั้ง ๓ คน แต่ว่าเขา
ไปได้อย่างไรนั้นท่านก็ขอยอมรับแล้วว่า คนที่ขกขออกไปแล้วก็เพราะ
ต้องผิดคนใดคนหนึ่ง หรือผิดข้อบังคับ กำลังสอบสวนว่าใครผิด.

พระยาปรีชานฤเบศร์ : รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมขอเรา
 ยอกว่ารักษาบุญแก่ ๓ คน และใน ๓ คนได้มีคนหนึ่งซึ่งชื่อ พันตรี
 เต็ม ๆ ที่เราสันนิษฐานว่าคนหนึ่ง ยังเหลืออยู่อีก ๒ คน จึงอยาก
 ทราบว่า ๒ คนนี้กระทรวงกลาโหมได้ควบคุมตัวไว้ หรือกักตัวผู้ลอบ
 คุกบุญไว้เพื่อไม่ให้หนีไปอีก.

พลตรี ปลด ปลดประบัณย์ พิบูลภาณวณิช รัฐมนตรี : ผู้ลอบ
 คุกบุญสองคนไม่ได้หนี แต่ว่ายังไม่ทราบว่าหายไปวันไหนและบอกพร่อง
 วันไหนก็ยังไม่ทราบว่าใครบ้าง กำลังไล่สวนอย่างมาก เพราะหลายคน
 คิวกัน อันนี้อาจะไม่ใช่ยกออกไปวันเดียว โดยเล่ห์กระเท่ห์ของนาย
 ทหารสำหรับการเงินกว่านายทหารลอบคุกบุญนั้น อาจจะถูกหลุมแกได้

พระยาปรีชานฤเบศร์ : รัฐมนตรีกระทรวงกลาโหมยอกว่า
 สันดอนคอกบุญชันทนหนึ่ง มีเงินมากมายแล้วบอกแก่เรา เมื่อก่อนว่า
 เขาเงินไม่ใช่วันเดียว อาจไม่ใช่ทีละน้อย ๆ ได้มีการตรวจกันจริงๆ
 เกือบหนึ่งครึ่งหนึ่งทุก ๆ เกือบ แล้วทำไมไม่รู้เสียก่อนที่เงินหมดไป
 ๕ แสนบาท และเมื่อเป็นอย่างนี้จะถือได้หรือไม่ว่าการปกครองเงินของ
 กรมช่างแสงหระหลวมบกพร่อง ซึ่งรัฐบาลหรือกระทรวงกลาโหมควร
 จะแก้ไขเสียใหม่ อย่าปล่อยให้เป็นอย่างนี้

พลตรี ปลด ปลดประบัณย์ พิบูลภาณวณิช รัฐมนตรี : ข้าพเจ้า
 ยอว่าลาตรวจเงินประจำเดือนจริง แต่ว่าที่ข้าพเจ้ายอว่าอาจเขาไป
 หลายคราวก็ได้ คือในระหว่างเดือนนั้นก็ยังไม่ได้ตรวจ หรืออาจจะเขา
 ไปคราวเดียวก็ได้ อันนี้เรากำลังสอบสวนอยู่ว่าจะไปในทางอย่างไรบ้าง
 ในเรื่องที่ท่านยอว่ารู้หรือไม่ว่าบกพร่อง ก็เกิดขึ้นยกออกไปทำไมจะไม่
 รู้ว่าบกพร่อง แล้วทำไมจะไม่คิดแก้ไข

พระยาปริตานฤเบศร์ : ผมขออนุญาตตามอีกคนได้หรือไม่ได้
คามข้อบังคับให้สามคน แต่เมื่อจำเป็นท่านประธานอนุญาตได้ ถ้า
ไม่อนุญาตก็ไม่ตาม

ประธานวุฒิสภา : เห็นจะเข้าใจแล้ว

พระยาปริตานฤเบศร์ : ขยากจะถามอีกคำเดียว กระทรวง
กลาโหมจะแก้ไขใหม่ เงิน ๕๐๐,๐๐๐ บาท ข้าพเจ้าขอทำหน้าที่
เกี่ยวกับ

ประธานวุฒิสภา : ความคำตอบของท่านรัฐมนตรีก็เข้าใจแล้ว
ว่าท่านจะแก้ไข เพราะฉะนั้นก็พอกันที

ระเบียบวาระต่อไป ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดย
ใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๘๒ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณา
เสร็จแล้ว พิจารณาวาระที่ ๒ และวาระที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้า
ประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

บันทึกการประชุมกรรมการวิสามัญของวุฒิสภา

พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณา

โดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๘๒

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีผู้แปรญัตติ ๓ ราย คือ ๑. พระยา
นายกนกรชน ๒. พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ ๓. น.ช. หลวงตำรวจ
วิจิตรสมุทร ร.น. คณะกรรมการได้ทำการพิจารณาแล้วปรากฏผลของการ
พิจารณาดังต่อไปนี้

ข้อร่างพระราชบัญญัติ ไม่มีผู้แปรญัตติ ไม่มีการแก้ไข

คำแปรารภ " "

มาตรา ๑ " "

มาตรา ๒ พระยาสุริยานวงศ์ประวติ กับ น.ช. ศตวง
สารวจวิดิสมุทกร ร.น. แปรญัตติข้อให้ใช้พระราช
บัญญัตินี้ทั่วพระราชอาณาจักร กระมาธิการไม่เห็น
ด้วยผู้แปรญัตติขอสงวนไว้อภิปรายในสภา ไม่มีการ
แก้ไข

มาตรา ๓ ไม่มีผู้แปรญัตติ มีการแก้ไขโดยกรรมาธิการ
แต่พระยาอรรดการยนิพนธ์ ประธานกรรมาธิการ
ไม่เห็นพ้องด้วยขบัญญัติแห่งมาตรานี้ ความร่างของ
กรรมาธิการ โดยเห็นว่าเมื่อวัดผลประสงค์แห่งพระราช
บัญญัติเพียงแก่จะบังงกันความรำคาญ ควรให้
อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดเงื่อนไขเท่านั้น การ
ให้อำนาจเลยไปถึงก็มีอำนาจไม่ อนุญาตให้ โฆษณา
นอกจากจะเกินวัตถุประสงค์แห่งพระราชบัญญัติแล้ว
ยังเป็นการผิดต่อรัฐธรรมนูญด้วย จึงขอเสนอร่าง
มาตรานี้ใหม่ และโดยที่เห็นความเห็นฝ่ายข้างน้อย
จึงขอสงวนไว้อภิปรายในสภา

ร่างที่ประธานกรรมาธิการเสนอมีความดังต่อไปนี้
“ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วย
กำลังไฟฟ้า จะต้อง ขอรับอนุญาต ต่อ พนักงาน
เจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการ
โฆษณาได้”

๒๕๐

อนุมาตรา มีข้อความว่า “กิจการซึ่งเกี่ยวกับศาสนา
ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย”

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย เมื่อได้ข้อเท็จจริงแล้ว
สำหรับอนุมาตรา ๑ อนุมาตรา ๒ และอนุมาตรา ๓
ขอให้เพิ่มชน ผู้แปรญัตติพอใจ แต่สำหรับอนุมาตรา
๓ ขอสงวนไว้อภิปรายในสภา

มาตรา ๗

ไม่มีผู้แปรญัตติ มีการแก้ไขโดยกรรมวิธีการ

มาตรา ๘

” ”

ได้เสนอร่างซึ่งกรรมวิธีการได้แก้ไขมาช่วยแล้ว.

พระยาอรรดกรมมณฑล

(พระยาอรรดกรมมณฑล)

เลขานุการ.

๒๘๑

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง

พ.ศ. ๒๕๕๒

โดยที่เป็นการสมควรควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง
ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม และให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุม
การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๕๕๒”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับ ในจังหวัด พระนครและ
จังหวัดธนบุรีตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป
ส่วนที่จะใช้ก่อนเมื่อใดให้ประกาศโดยพระราชกฤษฎีกา

มาตรา ๓ ตั้งแต่วันใช้พระราชบัญญัตินี้ ให้ผู้ที่จะทำการ
โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า ขออนุญาตต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้

ในการอนุญาต ให้พนักงานเจ้าหน้าที่กำหนดเงื่อนไข
ในใบอนุญาต ว่าด้วยเวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และ
ผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตาม (กำหนด) เงื่อนไขนั้น

ในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาต ให้มีผลแก่บุคคลในการ
ไม่อนุญาตนั้นด้วย

มาตรา ๓ ทวิ ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำ
การโฆษณาตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและ
ผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านซึ่งปฏิบัติ
ตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

มาตรา ๔ พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือ พนักงาน ฝ่าย ปก ครอบ หรือ
ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจ
สั่งผู้ (โฆษณา) ใช้เสียงหรือ ผู้ควบคุม เครื่องขยายเสียงให้ลดเสียง ลงได้
เมื่อปรากฏว่าเสียงที่ โฆษณานั้นก่อความรำคาญประชาชน

ถ้าการโฆษณากระทำผิดเงื่อนไข(ตาม)ในใบอนุญาต หรือไม่ปฏิบัติ
ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในวรรคก่อน ให้เจ้าพนักงาน
ดังกล่าว(ข้างต้น)มีอำนาจสั่งให้หยุด(ทำการขยายเสียง)โฆษณา(นั้น)ได้

มาตรา ๕ การโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง จะต้องโฆษณา
เป็นภาษาไทย เว้นแต่คำใดที่แปลเป็นภาษาไทยไม่ได้ จึงใช้ภาษาต่างประเทศได้

คำว่า "ภาษาไทย" นั้น ให้หมายความรวมถึงภาษา(ที่ใช้)ใน
พื้นเมืองบางแห่งในประเทศไทยด้วย

มาตรา ๖ พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

๑. ของรัฐ (บาลหรือเทศบาล)
๒. ทาเสียงในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสมาชิกสภาท้องถิ่น ซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย
๓. กิจการของสมาชิกรัฐสภา หรือสมาชิกสภาท้องถิ่น ซึ่งโฆษณาก้วยตนเองเป็นภาษาไทย
๔. (ในโรงพยาบาล เฉพาะในเวลาแสดงซึ่ง เกี่ยวกับการ
 มรตพ) กิจการเกี่ยวกับการมรตพ เฉพาะในโรงพยาบาล และใน
 ระยะเวลาที่แสดงมรตพ
๕. (ขององค์การสาธารณซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย) กิจ
 การของนิตยบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการอื่นเป็นสาธารณกุศล ซึ่งนิต
 บุคคลนั้นโฆษณาเป็นภาษาไทย

มาตรา ๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๓ มาตรา ๓ ทวิ หรือคำสั่งของ
 เจ้าพนักงานที่สั่งตามความในมาตรา ๔ มีความผิดต้องระวางโทษปรับ
 ไม่เกินสองร้อยบาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจสั่งเพิกถอนใบ
 อนุญาตได้ก้วย

ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๕ มีความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่ง
 เดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และให้พนักงาน
 เจ้าพนักงานที่สั่งเพิกถอนใบอนุญาตเสียก้วย

มาตรา ๘ ให้นายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด
 ไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ(ออกกฎกระทรวง)
 แต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวง

๒๖๕

๕. กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม เนียมการ อนุญาตซึ่ง ต้องไม่ เกินฉบับ

ละ ๑๐๐ บาท

๖. กำหนดกิจการอื่นๆ เพื่อปฏิบัติกิจการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้
บังคับได้.

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

นายกรัฐมนตรี

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานวุฒิสภา : กรรมาธิการจะมีข้อชี้แจงอะไรข้างไหม

พระยาอรรถกรมมณฑล : กรรมาธิการ : ตามรายงานบันทึก
ของกรรมาธิการที่มีข้อบกพร่อง ข้อแก้ไขมี ๒ แห่ง คือ ในมาตรา ๕ ที่
บอกว่า ไม่มีผู้แปรญัตติ มีการแก้ไขโดยกรรมาธิการ นั้น พระยาปรีชา
นฤเบศร์ แปรญัตติที่มาตรานอก กรรมาธิการไม่เห็นด้วย ผู้แปรญัตติ
ขอสงวนมาอภิปรายในสภา แล้วมาตรา ๖ ที่บอกว่าไม่มีผู้แปรญัตติ
มีการแก้ไขโดยกรรมาธิการ ก็เช่นเดียวกัน ก็เป็นมาตราที่ต่อเนื่องกับ
มาตรา ๕ เป็นมาตราลงโทษ พระยาปรีชานฤเบศร์ แปรญัตติที่วรรค
๒ ออก กรรมาธิการไม่เห็นด้วย และขอสงวนไว้อภิปรายในสภา
เช่นเดียวกัน และที่ไม่ได้พิมพ์ในบันทึกก็เพราะเหตุว่า ในครั้งสุดท้าย
พระยาปรีชานฤเบศร์มิได้มาประชุม กรรมาธิการไม่มีโอกาส
ซักถาม ขอให้ไปรบกวนเจ้าใจความนี้ด้วย

ประธานวุฒิสภา : มีใน ๒ มาตรานี้ พระยาปรีชานฤเบศร์ ขอ
ตัดออก กรรมาธิการขอแก้ เห็นจะไม่มีการทักท้วง เขามาขอแก้ ขอ
ให้เลขาธิการ ฯ อ่านตามมาตราที่ละมาตราไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการ
โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. ๒๔๘๒ คำปรารภ ไม่มีการ
แก้ไข มาตรา ๑ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๒

๑๔.๕๕ น.

พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ : เนื่องจากข้าพเจ้าได้ขอแปรญัตติ
ร่างพระราชบัญญัติ ควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ.
๒๔๘๒ ในมาตรา ๒ นี้ ก็โดยที่เห็นว่าสมควรจะใช้ทั่วไป แต่กรรมา

การตั้งไม่เต็มตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้ส่งวนคำแปรญัตติไว้เพื่อมาอภิปรายในสภาเพื่อขอความเห็นชอบของวุฒิสภาโดยมีข้อความต่อไปนี้

การที่ประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ เฉพาะในจังหวัดพระนครและกรุงเทพมหานคร ส่วนที่อื่น ๆ นั้นแม้ได้ประกาศใช้โดยให้พระยาพิชัยญาติเป็นผู้บังคับบัญชาในส่วนที่มิใช่ของกองหลวงก็ตามแต่ก็ยังไม่บังอาจพระราชบัญญัติฉบับนี้ให้รัฐบาลเสนอมา เป็นข้อจำกัดสภาผู้แทนเสนาบดี แต่รัฐบาลก็ได้ให้ความเห็นชอบรับรองโดยปริยายในสภาผู้แทนมาแล้ว ทางการได้มองเห็นโดยรอบคอบและไกลกว่ากิจการสมควรจะจัดการซึ่งกันเสียแต่ก่อนเช่นเกี่ยวกับการจัดการป้องกันเหตุการณต่าง ๆ ที่ใดเกิดขึ้นแล้ว ไม่ใช่ว่าเกิดเหตุขึ้นแล้วจึงจัดการภายหลัง วิชเช่นนี้เรียกว่าวูหยาหลอมคือก จึงนับว่าไม่เป็นการสมควรทางการขอมทราบอยู่คือการใส่เครื่องขยายเสียงต่าง ๆ เวลาที่ได้มีเครื่องอุปกรณ์ต่าง ๆ เจริญก้าวหน้ามากมายเพียงใด จะยกเครื่องขยายเสียงไปทำการที่ไหนเมื่อใดก็ได้โดยทันทีทันใดรวดเร็ว พระราชบัญญัตินี้ใช้ในจังหวัดพระนครและธนบุรีส่วนจังหวัดอื่นเช่นจังหวัดสมุทรปราการ นนทบุรี สมุทรสาคร สมุทรสงคราม เช่นนี้อยู่ใกล้ ๆ กับจังหวัดพระนคร ยิ่งกว่านั้นการคมนาคมก็ติดต่อกันโดยรวดเร็วผิดกว่าแต่ก่อนมาก หากจะมีผู้ใดคิดริเริ่มแปรลทธิการเมืองต่าง ๆ ซึ่งต่างราชการไม่พึงประสงค์ จะเป็นภาษาไทยก็ดี ภาษาต่างประเทศก็ดี แต่พระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่ควรคุมลง เพราะห้ามความมาตรา ๒ ว่าให้ใช้ในจังหวัดพระนครและธนบุรีเท่านั้น ทางการที่ของประกาศใช้ไปยังทุกที่ เมื่อมีผู้ใดริเริ่มแปรลทธิใด ๆ ต่าง ๆ ขึ้น เมื่อทางการไม่กำหนดตามเช่นนี้เป็นการป้องกันไม่ทนการหรือไม่ชอบใจเอาใจเสียก่อน ข้าพเจ้า

ได้เสนอความเห็นว่าเป็น ไท จะใช้พระราชบัญญัติแล้ว ก็เป็นการสม
 ควรที่จะใช้ทั่วราชอาณาจักร ข้าพเจ้าได้เรียนตามเหตุผลเหล่านั้นต่อท่าน
 กรรมการได้รับคำตอบว่าการที่ใช้พระราชบัญญัติฉบับเฉพาะในจังหวัด
 พระนครและธนบุรี เพื่อยุติความวุ่นวายและความหนวกหู นั้นจะ
 ได้ทั่วไปหาเราพบที่งานเทคนิคไม่ได้อะไรที่จะใช้เลย ไม่ใช่ว่า
 ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่จำเป็นหรือของท้องถิ่นที่จะนำไว้กับเมืองไทยแล้ว
 หนึ่งก็ได้เช่นไปรษณีย์โทรเลขก็เป็นพนักงานเทคนิคเหมือนกัน เหตุผล
 กรรมการได้ตอบข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มีความเด้อมิได้ และเห็นว่าฟัง
 ไม่ขึ้น ด้วยเหตุนี้เราควรพิจารณาโดยรอบคอบว่าการใดที่จำเป็น
 ทั่ว การใดที่ไม่จำเป็นทั่วโดยบริษัทใดกันแต่จริงแล้วก็จะไม่มี
 ทางที่จะคิดอย่างหนึ่งอย่างใด อย่างไรก็ดี กฎหมายฉบับนี้ได้ถูก
 แก้ไขเพิ่มเติมตามร่างที่ได้ออกส่งมายังสมาชิกผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายแล้ว
 และใช้แต่เท่านั้น กรรมการนั้นก็ยังมีความเห็นแตกต่างกัน แก้ไข
 แล้วจะต้องส่งกลับคืนไปยังสภาผู้แทน ในกรณีเช่นนี้จะต้องปฏิบัติตามรัฐ
 ชธรรมนูญมาตรา ๑๒๓ วรรค ๓ โดยตั้งกรรมการร่วมกันและเสนอ
 มาใหม่ในวาระต่อไป ข้าพเจ้าขอวิงวอนต่อท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
 หลายนายได้โปรดพิจารณาเรื่องนี้โดยรอบคอบ และพิจารณาด้วยดีเพื่อ
 เป็นประโยชน์ต่อประเทศบ้านเมืองเราต่อไป

๑๕.๐๔ น.

นายพันตำรวจโทพัฒน์ นิลวัฒนานนท์ กรรมการ : การที่
 กรรมการไม่ได้ขอมติจากสมาชิกผู้แปรญัตติขอแปรมานั้น ก็เพราะเหตุผล

มีอยู่หลายประการ ประการแรกก็คือ หมายความว่า พระราชบัญญัติ
 ฉะนั้น จึงอยู่มีความจำเป็นที่จะต้องประกาศออกไป แต่ว่าความจำเป็น
 ยังไม่ถึงส่วนมาก เพราะฉะนั้นการที่จะประกาศใช้ต่อไปทั่วราชอาณาจักร
 นั้นของอาศัยควมอยู่ด้วยข้อเท็จจริงด้วย ถ้าหากว่าเราประกาศออกไป
 แล้วทั้งจังหวัดอาจจะทำไม่ได้เหมาะสม ทำให้เห็นว่าความศักดิ์สิทธิ์
 ของกฎหมายนั้นเสื่อมไปอยู่บ้าง ถ้าหากว่าจะประกาศใช้จังหวัดใดแล้ว
 ก็ต้องสอบถามข้อเท็จจริงจากท้องถิ่น จริงอยู่ที่ท่านผู้ประมุขก็ได้กล่าวว่
 การที่จะไปประกาศภายหลังเหมือนหนึ่งว่าวิหยาบล้มคอก ถ้าหากว่า
 เป็นวิหยาบคอกทำอย่างนั้น แต่เราเห็นว่าอันนี้ไม่ควรจะทำภายหลัง หรือ
 พร้อมๆ ก็ไม่เสียผล เพราะจะต้องทำโดยฉาบฉวย ชักชอนหนึ่ง
 ทกกรมวิชาการเห็นว่าไม่คงทำลงขนาดนั้น นี้ก็เพราะว่าไม่ใช่อาศัยขย
 ประมาณ อย่างเดียว ของอาศัยเราหาที่ทชำนาญ เช่นว่าการที่เราคุมเสี่ยง
 ไม่ใช่คุมแต่เสี่ยง ของเขาใจในเรื่องเครื่อง การที่เราหาทางที่กำหนด
 ระยะของเครื่องว่าแค่ไหนอย่างไรนั้น เราหาที่กรมไปรษณีย์ทหเมือง
 เข้าใจว่าทำไม่ได้สะดวกนัก แล้วเราหาที่ตำรวจทคอยไปจับผิดคน
 ถ้าไม่รู้เรื่องเทคนิคแล้ว ตำรวจก็ทำไม่ได้ ซึ่งจะกลายเป็นเรื่องตำรวจ
 รุนแรงเกินไป ซึ่งเรารู้สึกเรื่องว่าไม่ควรประกาศทั่วราชอาณาจักร
 แต่อย่างไรก็ตามข้าพเจ้าได้กราบเรียนแล้วว่า ถ้าหากว่าข้อเท็จจริงปรา
 กฎว่าทไหนจำเป็นจนแล้ว แล้วก็จะประกาศกฤษฎีกาให้ อันนี้ไม่ใช่ขย
 หาวิหยาบล้มคอก ปัญหาต้องพิจารณาประกาศแต่ละท้องถิ่น จึง
 เห็นว่าไม่น่าจะประกาศทั่วราชอาณาจักรในระยะแรกนี้

๑๕.๐๒ น.

นาวาเอก หลวงสารสวัสดิ์สมุทร : ข้าพเจ้าได้แปรญัตติใน

มาทราบเช่นเดียวกับท่านสมาชิกผู้ไม่เกษียณคือเจ้าคุณสุริยาฯ ซึ่งความที่
 เจ้าคุณสุริยาฯ ได้อภิปรายแล้ว ก็ฟังด้วยความเห็นของข้าพเจ้าทุกประ
 การ ข้าพเจ้าเห็นว่าไหน ๆ เราจะประกาศใช้แล้วก็ควรใช้ทั่วราชอาณาจักร
 เพราะในเหตุผลและหลักการของพระราชบัญญัติฉบับนี้ มี ๒ ประ
 ติว่า ๑. เพื่อขอกันความรำคาญ ๒. ห้ามไม่ให้ใช้
 ภาษาต่างประเทศ การที่ห้ามไม่ให้ใช้ภาษาต่างประเทศ ข้าพเจ้าแปล
 เจตนารมณ์ของผู้ร่างพระราชบัญญัติว่า เพื่อขอกันการเผยแพร่สิ่ง
 ซึ่งไม่พึงปรารถนาต่อการปกครอง ก็เห็นนั้นในใจจึงจะมาขอกัน
 เฉพาะในจังหวัดพระนครและธนบุรีเท่านั้น ส่วนในต่างจังหวัด ถ้ามีผู้คิด
 จะกระทำการเช่นนั้นก็จะทำได้โดยเสรี ไม่มีกฎหมายควบคุมถึง การที่
 จะประกาศพระราชกฤษฎีกาตามหลังคนทำผิดนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็น
 เรื่องซึ่งเราไม่ควรทำ คล้ายกับว่าเป็นการจับผู้ใส่กระดิ่ง แล้วออกประกาศ
 หนึ่งข้อความว่าความผิดกฎหมายหนวกหู เมื่อประชาชนทั้งหลายเห็นพระราชบัญญัติ
 นี้ก็จะนึกว่าคนในจังหวัดพระนครและธนบุรีเท่านั้นที่รำคาญ คนต่าง
 จังหวัดเห็นจะไม่รำคาญกระมัง เพราะเสียงรำคาญเช่นนั้นไม่มีเฉพาะ ๒
 จังหวัดกัน ตามหัวบ้านหัวเมือง ข้าพเจ้าได้ยินว่าพวกค้าขายต่าง ๆ โฆษณา
 กันแซงแซวเป็นครั้งคราว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย
 ได้โปรดพิจารณาให้รอบคอบว่า จะสมควรประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้
 ทั่วราชอาณาจักรหรือไม่

๑๕.๐๘ น.

นายพันตำรวจโทพัฒน์ นิลวัฒน์นนท์ กรรมการฯ ทวี
 เมอกันกรรมการได้กราบเรียนแล้ว พระราชบัญญัตินี้ไม่ใช่ใช้เฉพาะ

จังหวัดพระนครและธนบุรี แต่เป็นระยะเริ่มแรก พระราชบัญญัติให้ใช้
จังหวัดพระนครและธนบุรี ส่วนตอนประกาศใช้ที่ใดก็ตามของอาศัยพระราช
กฤษฎีกา ด้วยเหตุผลว่าทำไมต้องทำอย่างนี้กรายเรียนแล้วว่า ขัญหา
เกี่ยวกับข้อเท็จจริงเกี่ยวกับกำลังของเจ้าหน้าที่ เพราะฉะนั้นคำกล่าว
ในตอนหลังนี้เป็นข้อกษยผู้แปรญัตติ ทั้งแจ้งเมตกันก็คงเข้าใจกันก็แล้ว

๑๕.๑๐ น.

พระยาสุรยานวงศ์ประวัตติ : กรรมาธิการยังไม่ได้ออกข้อชี้แจง
ว่าการทดลองกฎหมายฉบับนี้เหตุผลอย่างไร เพื่อยืนยันความรำคาญ
หรือยืนยันประเทศให้มีความเจริญ ยังไม่คอยให้ชี้

นายพันตำรวจโทพัฒน์ นิลวัฒนานนท์ กรรมาธิการ : ทจริง
ขอกรรมาธิการคิดว่าเพื่อยืนยันความรำคาญ ซึ่งคิดว่าความรำคาญ
ท่านประธานกรรมาธิการก็จะลงขันแจ้งให้ทราบรายละเอียดต่อไป เข้า
ใจว่าอย่างนั้น เพราะฉะนั้นขอให้พิจารณาในแง่ว่าควรจะทำอย่างไร
หรืออย่างไรจะดีกว่า

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าขอ
ให้ลงมติว่าจะแก้ไขตามผู้แปรญัตติทั้งสองเสนอ คือให้ใช้ตัวพระราช
อาณาจักรหรือว่าให้เป็นไปตามร่างเดิม คือใช้เฉพาะพระนครและธนบุรี
ไปก่อน ผู้ใดเห็นว่าควรแก้ไขตามผู้แปรญัตติไปรษณีย์

มีสมาชิกยกมือ ๗ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่าควรเป็นไปตามร่างเดิม โปรต
ช้มอชน

มีสมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าเป็นไปตามร่างเดิมไม่มีการแก้ไข
ต่อไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๓

๓๕.๑๒. ๒.

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ ประธานกรรมาธิการ : มาตรา
๓ นั้นข้าพเจ้าในฐานะที่เป็นกรรมาธิการ ไม่เห็นชอบด้วยกับกรรมาธิการ
ฝ่ายข้างมากในอันที่เดิมความในวรรค ๓ ลงไป และข้าพเจ้าได้ขอ
สงวนไว้เพื่ออภิปรายในสภานี้ ขอให้ท่านสมาชิกได้วินิจฉัย มาตรา ๓
นั้นตามร่างเดิมซึ่งได้ผ่านมาจากสภาผู้แทนมีเพียง ๒ วรรค คือวรรค
ต้นบอกว่า ผู้ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงต้องมาขอรับ
อนุญาตก่อน ในวรรค ๒ มีว่า “การอนุญาตนั้นเจ้าพนักงานจะกำหนด
เงื่อนไขว่าควรมีสถานที่เครื่องใช้และเครื่องอุปกรณ์ในการขยายเสียง ที่มี
อำนาจที่จะทำได้” นั้นความต่างทั้ง ๒ วรรคนั้น ถึงแม้ว่าจะมีความไม่ชัด
แต่ถ้าเมื่อเราได้พิจารณาถึงความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ประกอบด้วย
รัฐธรรมนูญมาตรา ๓๕ แล้ว เราน่าจะแปลว่า ในกรณีที่มาขออนุญาต
ทำการขยายเสียงนั้น เจ้าพนักงานอำนาจขยับแต่เพียงกำหนด ไม่ใช่ว่า
ในการขยายเสียงนั้นจะให้ใช้เครื่องขยายเสียงอย่างไร เช่นคนที่ใช้
เครื่องกลลอคเป็นต้น ทั้งนี้เพื่อจะป้องกันความรำคาญซึ่งปรากฏอยู่ใน
เหตุผลของร่างพระราชบัญญัตินี้แล้ว แต่ว่ากรรมาธิการฝ่ายข้างมาก
ไปเติมความในวรรค ๓ ลงไปว่า “ในกรณีที่จะพิจารณาไม่อนุญาตก็
ให้แสดงเหตุผลในการไม่อนุญาตด้วย” นั้นเมื่อได้มีวรรค ๓ เช่นนั้นแล้ว
การแปลมาตรานี้ก็ควรจะแปลว่า การที่เขามาขออนุญาตเจ้าพนักงานขยาย

เสียงนั้น เจ้าหน้าทมิอำนาจจะไม่อนุญาตได้ เมื่อแปลถึงหน้าพเจ้าไม่
เห็นชอบด้วย ด้วยเหตุผล ๒ ประการ ประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับหลักการ
และความประสงค์ของพระราชบัญญัตินี้ อีกประการหนึ่งเกี่ยวข้องกับ
บัญญัติในรัฐธรรมนูญว่า การที่เราจะบัญญัติกฎหมายเช่นนี้จะเป็นการ
ผ่านข้อบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือไม่ ในประการที่หนึ่งเกี่ยวกับ
หลักการและเหตุผลของพระราชบัญญัตินั้น เราจะเห็นได้จากหลักการ
และเหตุผลที่เราได้อภิปรายกันในวาระที่รับหลักการแล้วว่า การควบคุม
เช่นนี้เราไม่ประสงค์จะควบคุมถึงข้อความที่ควรจะมีข้อยกเว้นใดเลย
เพราะเหตุว่าบุคคลที่โฆษณาข้อความประการใดนั้น เขาก็ต้องอยู่ได้ทั้ง
บังคับแห่งกฎหมาย แล้วเขาจะไปกระทำความผิดประการใดเขาก็ต้องได้
รับโทษตามกฎหมาย แต่เราต้องการควบคุมเฉพาะเสียงที่เป็นการ
หนวกหูต่อประชาชนเท่านั้นเอง นี่เป็นวัตถุประสงค์ เพราะฉะนั้นผู้ใดทำ
การขยายเสียงเมื่อเขามา ออกแล้วควบคุมแล้วโดยกำหนดเงื่อนไขลงไป
ว่าจะโฆษณาได้ที่ไหนจะใช้เครื่องขยายเสียงอย่างไร นี่ก็เป็นความ
ประสงค์ในการที่จะออกพระราชบัญญัตินี้ แล้วเราไม่ต้องการเลยที่จะให้
เจ้าหน้าทมิอำนาจไม่ให้ใช้เครื่องขยายเสียงนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเป็น
ความประสงค์อันแท้จริงของพระราชบัญญัตินี้ทีเดียว ถ้าหากว่าเราเติม
วรรค ๓ ไปแล้วเป็นการที่นอกเหนือหลักการ เป็นการผิดความประสงค์
ของพระราชบัญญัตินี้ทีเดียว ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น ประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่า การบัญญัติไว้เช่นนี้เป็นการผ่าน
ที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๕ ใน
มาตรา ๓๕ วรรค ๑ มีว่า “บุคคลย่อมมีเสรีภาพบริบูรณ์ในการพูด ใน
การเขียน ในการพิมพ์ และในการโฆษณา” วรรค ๓ มีว่า “การ

จากที่เสรีภาพเช่นว่าจะกระทำได้อีกแต่โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมายเฉพาะ
 เพื่อคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่นหรือเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะคับขัน หรือ
 เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือเพื่อป้องกัน
 ความเสื่อมทรามทางจิตใจของชุมชน” โดยบทรัฐธรรมนูญจะเห็น
 ได้ว่าประชาชนพลเมืองไทยมีสิทธิเสรีภาพบริบูรณ์ในการโฆษณาได้ผู้ใด
 จะมาห้ามไม่ให้โฆษณาไม่ได้ การจำกัด ๔ อย่างเช่นว่าห้ามจำหน่าย
 ความว่าจะต้องมีควบกฎหมายออกมา โดยเห็นในทวิกฎหมายนั้นเอง
 ว่าจำกัดโดยเหตุไร เป็นต้นว่าถ้าจะมีกฎหมายออกมาว่าห้ามไม่ให้
 โฆษณา ขยายเสียง ส่งสอนลทธิ อันเป็นปฏิปักษ์ต่อการปกครองระบอบ
 ประชาธิปไตย เช่นเช่นนี้ ข้าพเจ้าว่าทำได้ โดยเหตุที่ว่าไว้เช่นนี้เป็น
 กฎหมายออกมาเพื่อป้องกันความสงบเรียบร้อย ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าทำได้
 หรือว่าจะออกกฎหมายมาไม่ให้โฆษณาขยายเสียง ดังเรื่องทฤษฎีเช็คส์
 เกวดยกการประเวณีโดยกระทำให้อิทธิพลของประชาชนเสียเช่นนี้ ข้าพเจ้า
 ว่าทำได้ โดยเหตุที่ปรากฏตามกฎหมายนั้นเอง ที่ออกมาด้วยเหตุ
 ทยกเว้นไว้ในรัฐธรรมนูญ แต่ว่าเราจะตรากฎหมายออกมาว่าเจ้าหน้าที่
 มีอำนาจในอันที่จะไม่ให้ใช้เครื่องขยายเสียงเช่นนี้ ข้าพเจ้าว่าผิด
 รัฐธรรมนูญทีเดียว คือกฎหมายเช่นนี้ใช้ไม่ได้ อาจมีผู้เถียงว่าการจำกัด
 เช่นนี้ไม่ถือว่าเป็นการจำกัด โดยเหตุที่ว่า เขาห้ามเฉพาะวงเดียว
 เท่านั้น คือวงขยายเสียงเท่านั้นเอง ประชาชนยังมีอำนาจที่จะใช้พูด
 ใช้กระบอกเสียงโดยไม่ใช้เครื่องไฟฟ้าก็มีอยู่ การห้ามเช่นนี้จะถือว่า
 ขัดรัฐธรรมนูญไม่ได้ อาจจะมีผู้มีความเห็นเช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าไม่เห็น
 ด้วย ด้วยมาตรา ๓๕ บอกว่า “บุคคลมีเสรีภาพบริบูรณ์” คำว่า
 “บริบูรณ์” หมายความว่าอะไร ก็หมายความว่า เสรีภาพทุกทางที่

จะโฆษณาอย่างไรก็ได้ ใครจะมาห้ามเขาโดยวิธีใดไม่ได้ ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น ถ้าหากว่าการออกกฎหมายห้ามการโฆษณาวิธีใดวิธีหนึ่ง เป็นการออกได้โดยชอบว่าไม่ได้ห้ามทั้งหมดแล้วทีหลังเราจะห้ามการโฆษณาได้ทั้งหมดเลย คือ ดับยั้งแรกออกว่าห้ามโฆษณาขายเสียง

ฉบับที่ ๒ ออกว่าห้ามการโฆษณาด้วยปาก ฉบับที่ ๓ ตามโฆษณาด้วยกระบอกเสียง ดังนี้ แต่ละฉบับถ้าได้แล้วจะเป็นอย่างที่กล่าว ก็ไม่ได้ห้ามทั้งหมด แต่ถ้าอย่างข้าพเจ้าแล้วถือว่าเป็นการห้ามทั้งหมด แต่ละข้าพเจ้าจึงเห็นว่าความผิดเมื่อนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ข้าพเจ้าเห็นว่า การที่กฎหมายไป มอญ อำนาจ ให้เรา หน้าที่ นอกเหนือ รัฐธรรมนูญว่าห้ามไม่ให้โฆษณาได้เป็นการผิดรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนั้น ด้วยเหตุผลสองประการ ข้าพเจ้าจึงขอสงวนไว้เพื่อให้สถานใดพิจารณาว่าตามร่างนี้ผิดรัฐธรรมนูญหรือไม่ ถ้าผิดแล้วก็ไม่ควรจะรับ และเพื่อที่จะให้การเป็นไปตามรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าจึงได้เสนอร่างขึ้นมาใหม่ ทั้งปรากฏความร่างของข้าพเจ้าว่าดังนี้ ในวรรค ๑

“ผู้ที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้าจะต้องขอรับอนุญาต คือ พนักงานเจ้าหน้าที่ ก่อน เมื่อรับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้”

ตามวรรค ๒ “ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้ขอรับอนุญาตจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น”

ที่ข้าพเจ้าเสนอเช่นนั้นก็เพื่อให้การโฆษณาขายเสียงนั้น ผู้ที่จะทำการโฆษณาต้องมาขออนุญาตในวรรค ๒ ข้าพเจ้ายังคงคิดว่าในกรณีมาขอรับอนุญาตเช่นนี้พนักงานจะออกใบอนุญาต และมีอำนาจแต่เพียงว่ากำหนดเงื่อนไขไม่ให้

ถึงเงินไปเท่านั้นเอง ด้วยวัตถุประสงค์เช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าเงินไป
ความร่างของข้าพเจ้าแล้วจะเป็นการสมประสงค์ของกฎหมายนี้ และไม่
เป็นการขัดข้องรัฐธรรมนูญ

ขอถาม :-

นายพันตำรวจโท มงคล นวลดี นายมนตรี ธรรมชอกการ : ขอส
ประธานไทย เสด็จเป็นประเด็นที่จะตกลงกันมาตอบ เพราะฉะนั้น ตาม
อะไรแล้ว ในฐานะที่ข้าพเจ้าเป็นผู้ขอไปรทกษยทวศ คือในรัฐธรรมนูญ
ที่ประมุขได้ฟังแล้ว คงทราบถึงความหมายมีอย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
ก็คิดว่าไม่ต้องมาอ่านซ้ำ อยากจะขอตั้งข้อสงสัยเถิดว่า เรื่องรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๓๕ นั้นเป็นเรื่องใหญ่คิดว่าฐานะอย่างข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะมา
ก็ความในรัฐธรรมนูญ เพราะรัฐธรรมนูญบอกว่ามีที่จะก็ความใน
รัฐธรรมนูญคือใคร และความสามารถอย่างไร ก็คิดว่าเรกไปก็คงไม่ถูก
แต่อย่างไรก็ตาม มีข้อควรคิดคือว่ามาตรา ๓๕ นั้น มีข้อห้าม ๔ ประการ
และเป็นสารสำคัญ ซึ่งจะต้อง เป็นบทบัญญัติที่จะใช้ เป็น แบบอย่าง
ในการร่างด้วยกฎหมายอื่น ๆ คือไป เพราะฉะนั้นถ้าถือว่าพระราชบัญญัติ
ญัตติควบคุมการชขายเสี่ยงนไม่โตให้ไว้แล้ว คือไปก็จะเป็นแบบอย่างเอา
ไปใช้ในการร่างพระราชบัญญัติอื่น ๆ อีก เพราะฉะนั้นก็ขอความกรุณา
ใครครวญให้ดี ถ้าหากว่าลงไปในรูปแบบบทบัญญัติในลักษณะอนุญาต
ไม่ได้แล้ว ก็จะต้องไปอีกไกล และในประการแรกที่จะขอกล่าวก็คือว่า
เสรีภาพในการพูด ในการเขียน ในการพิมพ์ และการโฆษณา เสรี
ภาพอย่างนั้นตามด้วยบทบัญญัติว่าบริบูรณ์จะไปแต่ไหนนั้น ถ้าท่านวรรคสอง

กักตยบริบูรณ์ตามกฎหมายที่จะบัญญัติไว้ตามรัฐธรรมนูญอีกชั้นหนึ่ง ซึ่ง
 มีว่าการจำกัดเสรีภาพเช่นว่านี้ จะกระทำได้ก็แต่โดยบทบัญญัติแห่งกฎ
 หมาย เฉพาะเพื่อคุ้มครองเสรีภาพของบุคคลอื่น หรือเพื่อหลีกเลี่ยง
 ภาวะคับขัน หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของ
 ประชาชน ข้าพเจ้าจำเป็นต้องขออ่านซ้ำ เพราะว่าเป็นเรื่องต้องอ่าน ใน
 รัฐธรรมนูญที่จะบัญญัติให้มีกฎหมายบัญญัติจำกัดเสรีภาพอยู่ ๔ ประการ
 นั้น เพราะฉะนั้น ก็ขออ่าน ข้าพเจ้าขอกล่าวก่อนว่าการร่างพระราชบัญญัติ
 การคุ้มครองโฆษณาโดยเสรีภาพของประชาชน ระบอบนี้ เป็นเรื่องรักษาความ
 สงบเรียบร้อยของประชาชนใดหรือไม่ ขออ่าน เมื่ออ่านข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว
 ว่า ข้าพเจ้าไม่อยู่ในฐานะที่จะคัดค้านในรัฐธรรมนูญ ในการออกความเห็น
 เห็นได้ก็ดูตามรายละเอียดของเจ้าของญัตติเพิ่มเติมที่ เสนอขึ้นมาพร้อมกัน
 หลักการแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าในญัตตินี้เองยังไปในทางรักษาความสงบ
 เรียบร้อยของประชาชน ไม่เพียงแต่รักษาความรำคาญ หรือระพุดอก
 นัยหนึ่ง การรักษาความรำคาญยังไปถึงการรักษาความสงบเรียบร้อย
 ของประชาชนนั่นเอง ทำไมข้าพเจ้าจึงได้กล่าวอย่างนี้ ในคำข้อมติอยู่ว่า
 ในมาตรา ๖ ของร่างจะเห็นว่าในมาตราไม่ได้บังคับแก่การโฆษณา แล้ว
 ก็ ๑ - ๒ - ๓ - ๔ - ๕ ก็ควรจะคิดว่าการโฆษณาที่อยู่ในบทข้อยกเว้นของ
 กฎหมาย หมายความว่าไม่รำคาญ หมายความว่ามุ่งจะควบคุมแต่
 เขาไม่ได้ก็ควบคุมความรำคาญไม่ได้มันเอง ทำไมเราจึงแยกข้อไว้
 แต่ถ้ามองว่าเพียงแต่ควบคุมไม่ให้เกิดความรำคาญแล้ว ๔ - ๕ อย่างก็ไม่
 จำเป็นต้องยกเว้น ข้าพเจ้าเข้าใจอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเมื่อเป็นเช่น
 แล้วความเห็นในญัตติร่างพระราชบัญญัติที่ข้าพเจ้าเสนอมาก็คือ เพื่อ

อีกด้วยความตั้งใจเรียบร้อยของประชาชนนั่นเอง...
 หนอยว่า... ถัดลงมาความมีการยอมรับว่าราชพระราชนัดดาที่จะไม่ยอมยก
 ที่เขาขอโทษมาอย่างทรงมกนแล้ว...
 สมมติว่าในคราวหนึ่งผู้ขออนุญาตระไทยความไม่ยอมรับหรือไทยใจ
 ก็ตาม... คือเสนอคำขออนุญาตมาพร้อมกับสิ่งขอความมา... และขอ
 ความทสงมาเมื่อจะอ่านในแง่ไม่สงบเรียบร้อยยกพวก...
 หรืออีกประการหนึ่งพอทำให้เสื่อมทรามจิตใจของพวกข้าราชการหนึ่ง
 อารมณ์โตแย้งว่าทำให้ไม่สงบเรียบร้อยยกพวก...
 ภาว่าเจ้าหน้าที่รับเรื่องร้องขอเข้าไปแล้ว...
 พอถึงคราวไปไหนเขาไปรับ... ไปรับของคดี...
 ผู้อนุญาตก็ทำตามเช่นคนของรัฐบาล...
 คนที่เคยกัน... เวลาอนุญาตอย่างหนึ่ง...
 ความรู้สึกของประชาชนเวลาเขาทราบเขาจะรู้สึกอย่างไร...
 คิดถึงงานนั้นจนขอทราบเรียนที่ว่า...
 ถัดลงมาความที่งานจะโตขึ้นแรงต่อไป...
 อ่างวางถอนใบอนุญาตไป...
 เลื่อนใบอนุญาตใดที่จะมาขออนุญาตขตกให้...
 พอรู้ตัวเกรงมีขออนุญาตล่วงหน้ามา...
 พอทางในนั้นถึงต้นตอขออนุญาต
 หมดอีก... เปลี่ยนเป็นเรื่องอื่นๆ ไป

อีกข้อหนึ่งพูดถึงที่เสื่อมทราม...
 หมดในทางศีลธรรมแล้วอาจไม่...
 ได้แล้ว...
 ไม่ควรขออนุญาตนั้นสมควรหรือไม่...
 ถัดลงมาเรื่อง...

ให้เขาแล้วก็เป็นห่วงว่าจะทำให้ประหลาด เพราะว่ากว่าจะแก้ไขรัฐธรรมนูญ
นั้นก็เป็นเรื่องที่ทำผลเสียหลายมากกว่า ในชั้นนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจง
เพียงเท่านี้

๑๕.๑๑๑ น.

พระยาปรีชานฤเบศร์ กรรมการ : ข้าพเจ้าเป็นกรรมการ
ฝ่ายข้างน้อยที่เห็นกับประธานที่ได้นำลงไว้แล้วเมื่อก่อน รังขอพดสนับสนุน
เหตุผลที่ประธานได้พูดมาแล้วอีกทีหนึ่ง ขอท่านทั้งหลายอย่าลืมนึกว่า
กฎหมายอะไรที่เราจะออกไปในนี้อย่าให้ไปเหยียบย่ำ อย่าให้ไปรุกราน
กับรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญบอกว่า บุคคลมีเสรีภาพบรรทัดที่จะทำการ
โฆษณาได้ ยกเว้นเสียแค่ ๕ อย่างที่อ้างมาแล้ว ข้าพเจ้าขอฝากระวังอีก
ที่จะซ้ำซาก คนเมือรัฐธรรมนูญออกอย่างนั้นแล้วเราจะไปออกกฎหมายว่า
ใครจะมาขอโฆษณาก็ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานเสียก่อน ถ้าเจ้า
พนักงานไม่อนุญาตโฆษณาก็ไม่ได้ กฎหมายนั้นก็เป็นการรุกราน เป็นการ
เหยียบย่ำรัฐธรรมนูญ และเป็นการเหยียบย่ำค่านิติคุณและเสรีภาพ
ของประชาชน ทิวทัศน์ประสงค์ใหญ่ของกฎหมายนี้ที่ได้นำออกมาแล้ว
ก็คือว่าความหนักหนา เบียดเบียน คือนิวแซนซ์ เป็นความเดือดร้อนแก่ผู้
อื่นเป็นสำคัญที่สุด เพราะฉะนั้นที่ประธานกรรมการได้แก้ไขความ
ที่อ่านมาแล้ว เขาบอกว่าเมื่อมาขออนุญาตเจ้าพนักงานก็ต้องให้อินยอม
โดยจำกติกเงื่อนไข เงื่อนไขนั้นก็มันคงเหลือไว้แค่อย่างไร โฆษณาที่
ไหน สถานที่ไหน จะโฆษณาเวลาไหนจากที่เพียงเท่านี้ก็ไม่ใช่การรุกราน
ที่ต่อสิทธิของประชาชน แต่ในขณะที่เวลานี้เป็นการรักษาประโยชน์
ของประชาชนทั่วไปหมด เช่นจะขอโฆษณาวเวลา ๒๒ น. ก็เป็นการรุกราน

รานก่อสร้างและเสถียรภาพของ คนอื่นที่เขาควรระ หนักหนักแต่มาได้ภัยเสี่ยง
 หนวทหุ แต่กว่าขออนุญาตต้องให้ มีอำนาจจะถามว่าจะโฆษณาที่ไหน
 เวลาอะไร อันนี้ไม่เป็นการผิดคือรัฐธรรมนูญ เพราะว่าเราให้สิทธิเขาที่
 จะโฆษณาได้ ทันทกรรมาธิการฝ่ายข้างมากที่โตแดงเมื่อก่อนบอกว่าการ
 ทำการโฆษณาด้วยเครื่อง ขยายเสียงไฟฟ้าเป็นการรักษาความ สงบเรียบร้อย
 ร้อยของประชาชน อันนี้เขาไม่เห็นด้วย ความสงบเรียบร้อยของประ
 ชาชนเขาเห็นว่าได้ไว้ได้เรียน กฎหมายมาตั้งแต่หนุ่ม ๆ ฝรั่งเศสเรียกว่า
 ปัยลิตออร์เดอร์ (Public order) การโฆษณาขยายเสียงเห็นจะไม่ผิดคือปัย
 ลิตออร์เดอร์ (Public order) หรือความสงบเรียบร้อยของประชาชน ถ้าจะ
 เห็นก็เป็นแต่เพียงว่าส่งเสียงดังเท่านั้น และที่กรรมาธิการว่าจะให้
 เจ้าพนักงานอนุญาตก็ได้หรือไม่อนุญาตก็ได้ ก็ไปเขาในคำที่ว่าเพื่อรักษา
 ความสงบเรียบร้อยของประชาชน แล้วผู้ใดจะไปทำการโฆษณาไม่ได้
 ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๓๕ อันนี้เขาไม่เห็นด้วย การโฆษณาขยาย
 เสียงไม่ใช่เพื่อความสงบเรียบร้อย ทันทกรรมาธิการ อย่างที่เขียนรัฐ
 ธรรมนูญและจะให้ขึ้นไป ตามนั้นและที่ประธาน กรรมาธิการเขียนไว้แล้ว
 ว่า เวลาไหนจะโฆษณาที่ไหนใช้เครื่องโฆษณาอย่างไร ก็รักษาพออยู่
 แล้วทบทวนความสงบเรียบร้อยของประชาชน ก็ว่าจะโฆษณาดังเหลือ
 เกินไป โฆษณาในเวลาที่เหมาะสมเขาหนักหนักกันหมดแล้ว หรือไปโฆษณา
 ใกล้ ๆ โรงพยาบาลอย่างนั้นก็เป็นโทษคนเจ็บต้องการพักในระยะ นั้น อย่าง
 นั้นเป็นการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน เพราะฉะนั้นการที่ไม่
 ให้อนุญาตเลย เขาเห็นว่าเป็นการรกรานอันรอนสิทธิของ
 ประชาชนตามรัฐธรรมนูญให้เสถียรภาพสมบูรณ์แล้วในการทำการโฆษณา
 ได้ และในนั้นก็ไม่ได้ปรากฏว่าโฆษณาด้วยวิธีใด ๆ เพราะเหตุว่าบ้านเมือง

เจริญ สว่างคิดเร็วกว่าเรา พดด้วยปากเปล่ายังไม่พอ ใช้โทรโข่งก็
ไม่พอใช้ไฟฟ้าเพื่อให้ดังมาก ๆ เราต้องยกงานเพื่อความสงบ เพื่อยุติ
ข้อระเคอะ ดังอย่างนี้ไม่ไหว เราจะต้องอยู่ข้างหลังไกล ร้อยโยชน์
เจ้าพนักงานอนุญาตต้องตรวจว่าใช้เครื่องอย่างไรก่หลอก ในที่ไหนก็
เป็นการพอเพียง ข้าพเจ้ายืนยันตามท่ประธานว่า ควรจะเขียนใหม่
อย่างท่ประธานได้เสนอให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว ก็เป็นการพอเพียงท่
ควบคุมการท่จะมาขอทำการโฆษณากระขายเสียงด้วยเครื่องไฟฟ้า และ
ไม่เป็นการผิดต่อรัฐธรรมนูญ

หลวงประกอบนิติสาร: ข้าพเจ้ายังมีความสงสัยในข้อที่โต้เถียง
กันเป็นการใหญ่ ระหว่างประธานกรรมการผู้สงวนสิทธิไว้อภิปราย
นักยกรรมการส่วนมาก ในเชิงแรกประเด็นสำคัญว่ามาตราที่กล่าวถึง
โต้เถียงกันอยู่นี้ ถ้าเป็นไปตามร่างของ กรรมการแล้ว จะเป็นการขัดต่อ
รัฐธรรมนูญหรือไม่ ได้มีการอ่านรัฐธรรมนูญกันหลายเที่ยว บางท่าน
อภิปรายว่าในการท่จะไปให้อ่านแก่เจ้าพนักงาน ไม่อนุญาตก็เป็นการขัด
ต่อรัฐธรรมนูญ เพราะเหตุว่ารัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๕ บัญญัติให้เสรีภาพ
บริบูรณ์ในการพูด การเขียน การพิมพ์และการโฆษณา ได้ขงกันไป
โต้เถียงกันมา ข้าพเจ้าคิดว่า อ่านรัฐธรรมนูญกันยังไม่ค่อยแจ่มแจ้ง
รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ในมาตรา ๓๕ วรรค ๒ มีอากาจากที่เสรีภาพเช่น
ว่านี้จะกระทำได้ โดยขกบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อคุ้มครองเสรีภาพ
ของบุคคลอื่นและอะไรอีกหลายอย่าง ความคุ้มครองรัฐธรรมนูญนี้จะจำกัด
ได้ก่แก่โดยขกบัญญัติแห่งกฎหมาย ก็ขไม่ใส่จำกัดด้วยคำสั่งเจ้าพนักงาน
งาน เพราะฉะนั้นขหาของขงตนขงมีว่าร่างพระราชบัญญัติขงจะเป็นอย่าง
ที่กรรมการแก้ไขมาหรือ จะเป็นอย่างท่ ท่านประธานกรรมการผู้สงวน

สิทธิไว้ ถ้าฟังของแต่ฝ่ายกติกาสาย ๆ ก็ขี้อาจเป็นไปตามร่างกรรมา
 จิตการแล้วฝ่ายผู้ที่ไม่เห็นด้วยคิดว่าจะเป็นการขัดรัฐธรรมนูญ เพราะว่า
 ไปให้อำนาจเจ้าพนักงานในการที่จะไม่อนุญาตให้เขาทำการโฆษณาด้วย
 เครื่องขยายเสียง กรรมาธิการก็เลยขังไปว่าไม่เป็นการขัดรัฐธรรมนูญ
 เพราะว่าเจ้าพนักงานผู้อนุญาต ก็ต้องไปพิจารณาว่าจะเป็นการจำกัดแต่
 โท่น ข้าพเจ้าว่าข้อโต้เถียงไปคนละทาง ปัญหาเบื้องต้นอาศัยวรรค
 ๒ แห่งมาตรา ๓๕ มีว่าจะกระทำไว้ก็แต่โดยบทบัญญัติแห่งกฎหมาย
 เฉพาะเพื่อคุ้มครองเสรีภาพบุคคลอื่น และหลีกเลี่ยงภาวะคับขันอะไร
 เช่นนั้น ปัญหาเบื้องต้นจะร่างอย่าง ที่กรรมาธิการร่างมาหรือร่างอย่าง ที่
 ประธานกรรมาธิการส่งลงสิทธิไว้ ถ้าจะมองในแง่ที่ว่ารัฐธรรมนูญก็
 ไม่เห็นมีอะไรต่างกัน เพราะเนื้อแท้อยู่ที่ว่ากฎหมายเขาในลักษณะที่
 ว่าเพื่อคุ้มครองเสรีภาพบุคคลอื่นหรือยัง เขาในลักษณะเพื่อหลีกเลี่ยงภาวะ
 คับขันหรือยัง เขาในลักษณะเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือยัง เพื่อ
 คุ้มครองอื่นหรือยัง เพื่อรักษาและป้องกันความเสื่อมทรามจิตใจของ
 ยุวชนหรือยัง การที่ประธานกรรมาธิการเห็นว่า ถ้าไม่ให้อำนาจแก่เจ้า
 หนาท จะปฏิเสธคำขออนุญาตเป็นแต่เพียงยอมให้โฆษณาในระยะเวลา
 ในเรื่องสถานที่ ข้าพเจ้าว่าถึงกระนั้นก็ไม่ช่วยอะไรเลย เพราะว่าถ้าท่าน
 ออกกฎหมายยอมให้เจ้าพนักงานจำกัดเสรีภาพเขา คือว่าต้องโฆษณา
 ที่นั่น ที่นั ตรงกับเวลาเท่านั้นเท่านั้นเป็นการออกกฎหมายจำกัดเหมือน
 กัน ถ้ามองในแง่ของทั้งรัฐธรรมนูญเหมือนกัน แต่ความเห็นของ
 ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับผู้ส่งลงสิทธิ ข้าพเจ้าว่าแม้จะมีร่างวรรค
 ๓ ของมาตรา ๓๕ เอาไว้ก็ขอให้อำนาจเจ้าพนักงานที่จะอนุญาต ข้าพเจ้าว่า
 เป็นแต่เพียงการควบคุมวิธีการโฆษณาเท่านั้น ไม่ใช่ควบคุมการโฆษณา

ที่เคยว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าขอขบถข้ออย่างง่าย ๆ
 ที่ว่าจะเขาเสรีภาพบริบูรณ์คือต่อวรรค ๑ แห่ง มาตรา ๓๕ บอกว่าบริบูรณ์
 คือความว่าโฆษณาได้ทุกกาลเวลา โฆษณาได้ทุกแห่ง จะเป็นขบถข้อ
 กฎหมายหรือคำพิพากษาดอน หรือในต้นฉบับก็โฆษณาได้ จะโฆษณาทั้งแต่
 เวลา ๑๐ นาฬิกาไปจนถึงเวลา ๒๔ นาฬิกาก็โฆษณาได้ ถ้าข้อความ
 เช่นนั้น และไม่จำกัดวิธีการของการโฆษณาด้วย พระราชบัญญัติวิทย์
 สื่อสารจะเป็นโมฆะ เพราะห้ามไม่ให้ผู้ใดมีเครื่องส่งกระจายเสียง คือ
 เรียกว่าส่งวิทยุให้คนรับฟัง ถ้าท่านมีความว่าจำกัดวิธีการไม่ได้แล้ว
 กฎหมายฉบับนั้นเป็นโมฆะ กฎหมายที่ว่าผู้ใดจะโฆษณาบ้างประกาศ
 แจ้งความขึ้นตามกำแพงวัด อะไรเหล่านั้น จะต้องให้ตำรวจประทับตรา
 ก่อน เช่นเซอร์ก่อนเป็นโมฆะ ถ้าจะคุ้มครองวิธีการโฆษณาไม่ได้แล้ว
 กฎหมายเราใช้ไม่ได้ ข้าพเจ้าก็ว่านั่นไม่ใช่ความประสงค์ของรัฐธรรมนูญ
 รัฐธรรมนูญให้เสรีแต่เพียงโฆษณา โฆษณาทำด้วยอะไร ทำด้วยปากว่า
 เข้าไป ด้วยเขียนว่าเข้าไป แต่ว่าวิธีการจะไปโฆษณาทางวิทยุกระจาย
 เสียง วิทยุกระจายเสียง ที่จะปิดตามกำแพงวัด ตามกำแพงบ้าน สิ่ง
 เหล่านั้นเป็นวิธีการ ข้าพเจ้าว่าควบคุมได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า
 ในร่างนี้ถ้าเราจะถือว่าเราควบคุมการกระจายเสียงด้วยเครื่องไฟฟ้า
 เป็นไปเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ข้าพเจ้าว่าไปได้ เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าเห็นว่าหลักการแก้ไขก็มาจะว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญ ในความเห็น
 ข้าพเจ้าไม่ขัด แต่ควรจะให้อำนาจเจ้าหน้าที่เพียงใดนั้นเป็นเรื่อง
 หนึ่ง แต่ที่ท่านก็ไม่ได้อภิปรายกันมาในเรื่องว่าควรจะไว้วางใจเจ้าหน้าที่
 เพียงไหน ข้าพเจ้าคิดว่าบางคนคงจะมีการถกเถียงไม่ชอบหน้าคน
 พรรคนี้ ก็ไม่อนุญาตเช่นนั้นเป็นข้อเรื่องหนึ่ง ในรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้า
 เห็นว่าไม่ผิดรัฐธรรมนูญ

พระยาอรรถการีย์ปณิธิ : ประธานกรรมการ ท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติเมื่อนั้นบอกว่าการร่างของข้าพเจ้าก็ร่างของ กรรมการ
 ส่วนมากไม่ได้ค้างอะไรกัน ในชั้นข้าพเจ้าจะไม่กล่าวว่าจะค้างหรือไม่ค้าง
 ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดดูว่าค้างหรือไม่ค้าง คือว่าตามร่างของ
 กรรมการส่วนมากนั้นเจ้าพนักงานมีอำนาจที่เด็ดจะจะไม่อนุญาต อย่าง
 ข้าพเจ้าขออนุญาตโฆษณาเขาไม่ได้ เขาจะอ้างเหตุผลอะไรก็ได้เขาก็ไม่
 อนุญาตได้ แต่ตามร่างของข้าพเจ้าเขาไม่อนุญาตไม่ได้ เขาก็ยังอนุญาต
 เขามีอำนาจเพียงกำหนดเงื่อนไขว่าเวลา ๒ ยาม ย้ายไปกระจ่ายเสียง
 ขยับใช้เครื่องมากกว่า ๕๔ น. ในเหตุผลร่างของข้าพเจ้าก็ร่างกรรมา
 ธิการส่วนใหญ่เป็นเช่นนั้น มันจะค้างหรือไม่ขอให้ท่านสมาชิกทั้งหลาย
 โปรดดูว่า ค้างหรือไม่ค้าง มันท่านกล่าวว่าถ้าจะมรณในแจ้งรัฐธรรมนูญ
 แล้วร่างของข้าพเจ้าก็ หรือร่างของกรรมการส่วนใหญ่ก็ ก็อาจ
 ผิดรัฐธรรมนูญได้ แต่ท่านเห็นว่าไม่ผิด แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าตามร่างของ
 ข้าพเจ้าก็ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับวรรค ๒ เลย คือไม่มีการจำกัด แปล
 ว่า บุคคลผู้ใดจะทำการโฆษณาก็ได้ แต่มาบอกเจ้าหน้าที่ หนึ่ง
 เพื่อให้เขาจำกัดให้ มีอำนาจข้างในอัน ที่จะไม่ให้เสียงดังเกินไปได้
 ไม่เกี่ยวข้องกับวรรค ๒ เขาคงมีเสรีภาพบริบูรณ์อยู่ แต่ตามร่างของ
 กรรมการ วรรค ๒ เขามาที่เด็ด คือจำกัดเขาไม่ให้โฆษณา ใน
 วรรค ๒ บ่อจะเข้ามา เมื่อเข้ามาแล้วขอให้ท่านดูว่ารัฐธรรมนูญจะ
 จำกัดอย่างไรก็บอกว่าจำกัดได้เฉพาะเหตุ ๔ อย่างเท่านั้นเอง แต่ว่าใน
 ร่างของกรรมการมีเหตุอะไร บอกว่าเขาเจ้าหน้าที่ไม่อนุญาตได้ ไม่มี
 เหตุอะไรข้างที่ระเข้ ๔ อย่าง ไม่เข้าเลย ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นการขัด

คือรัฐธรรมนูญ ถ้าการแปรรัฐธรรมนูญจะเปลี่ยนแปลงอย่างสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้อง
 เมื่อก่อนแล้วก็น่ากลัวว่าต่อไปในหนังสือพิมพ์ นิตยสาร เขาอาจออก
 กฎหมายได้ว่าห้ามไม่ให้หนังสือพิมพ์เขียนบทความใด ๆ เป็นการที่จะให้
 คนมีความคิดความเห็นในทางหนึ่งทางใดซึ่งผู้มิอำนาจในครั้งนั้นไม่ต้อง
 การให้เขียนเช่นนั้นก็จะออกได้ ท่านอาจกล่าวว่าเสรีภาพมีบริบูรณ์ กล่าว
 เรื่องอื่นดี ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ได้มีเสรีภาพบริบูรณ์ ถ้ามีบริบูรณ์เช่นนั้นแล้ว
 จะห้ามไม่ให้โฆษณาไม่ได้ จะโฆษณาจำกัดอยู่ในพรรค ๑ ย่อมมีบริบูรณ์
 อยู่ คือขอความหวังว่าถ้าเราอ่านกฎหมายตามเราทราบ ไปตั้งร่างของ
 กรรมการส่วนใหญ่ก็เห็นที่น่ากลัวว่าอาจเป็นไปได้เหมือนกันว่ากฎหมาย
 เช่น ๆ อาจตามมาในลักษณะท่านเองเดี๋ยวนี้

นายพันตำรวจโทพัฒน์ นิลวัฒนาเนที กรรมการ : จาก
 เสียงที่อภิปราย ของ ท่านประธานกรรมการก็ว่า ท่าน สมาชิกผู้มิเกี่ยวข้อง
 นั้น ข้าพเจ้าอยู่ในลักษณะที่จะต้องขอพูดเป็นกลาง ๆ คือบางส่วนไม่เห็น
 ด้วยบางส่วนก็เห็นด้วยทั้งสองฝ่าย คือของ ท่านสมาชิกผู้มิเกี่ยวข้องก็กล่าว
 เมื่อก่อนว่าไม่เป็นการขัดต่อ รัฐธรรมนูญและถือว่าเป็นการ รักษาความสงบ
 เรียบร้อยของประเทศนั้น ตรงนี้ตรงกับความเห็นของข้าพเจ้า คือหมาย
 ความว่า ๑ ไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ ๒ ในหลักการที่เจ้าของญัตติเดิมที่
 เสนอมาสู่ สภาหมายถึง ความใดว่าเป็นการ รักษา ความสงบเรียบร้อยของ
 ประชาชน ตรงกันตรงกัน แต่ในข้อที่ว่าการขออนุญาตกฎหมายตามที่ท่าน
 ประธานกรรมการกล่าวเมื่อก่อนข้าพเจ้ายังสงสัย ท่านบอกว่าเพียง
 แต่กำหนดในการลดเสียง ในการลดเสียงหรือจากเสียงเท่านั้นที่จะกา
 หนดลงไปในกาที่จะอนุญาตหรือไม่อนุญาต ส่วนที่ระไม่อนุญาตไม่ได้
 แต่มาอยู่ในมาตรา ๓ วรรค ๒ แล้ว ในมาตรา ๓ วรรค ๒ ที่ร่างนั้นอย่าง

น ในการอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาต ว่าด้วยเวลาสถานที่และเครื่องขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขนั้น เพราะฉะนั้นในการที่กำหนดเงื่อนไขนั้นหาใช่กำหนดเงื่อนไขของเครื่องขยายเสียงไม่ กำหนดเงื่อนไขในการจำกัดเสรีภาพในการโฆษณาถึงเวลาและสถานที่ไม่ให้โฆษณา จำกัดว่าสถานที่ไหนไม่ให้โฆษณา ท่านเมอ.เป็นเช่นนี้ทำให้ท่านคิดถึงมาตรา ๓๕ ข้อ ๒ ว่าจะยอมปฏิบัติตามที่ท่านประธานกรรมาธิการกล่าวไว้ นี้ไม่ใช่แต่ว่าเรื่องความสงบเรียบร้อยของประชาชน ขอประธานโทษการที่จำกัดเสรีภาพใด ๆ กำหนดเวลาจำกัด กำหนดสถานที่ก็ตาม เราจะเอาอะไรมากำหนด เพราะในมาตรา ๓๕ วรรค ๒ บอกว่าการจำกัดเสรีภาพเช่นอันจะกระทำได้อันใดโดยชอบด้วยกฎหมาย เฉพาะเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชนและอธิปไตย ๓ ประการ ท่านถ้าหากว่าเราบอกว่าสถานที่ไหน เวลาไหนทำได้ไม่ได้เช่นนั้น สมเข้าใจว่าเป็นการจำกัดเสรีภาพ และเมอ.ไม่เอาเรื่องความสงบเรียบร้อยก็จำกัดไม่ได้ เช่นเดียวกัน เลยไปกันใหญ่ และเรื่องอื่นจำกัดได้ ในการไม่อนุญาตจำกัดไม่ได้ก็อยู่ในพวกจำกัดด้วยกัน นั้นประการหนึ่ง

อีกประการหนึ่งต้องคิดถึงอีกข้อหนึ่ง ที่ท่านประธาน กรรมาธิการได้กล่าว และไม่ทราบว่าท่านกล่าวอย่างไร ถ้าสมมติว่าในเรื่องการอนุญาตได้แล้วข้าพเจ้าขอยืนยันว่า การอนุญาตนั้นถือเป็นการจำกัดเสรีภาพเช่นเดียวกัน ถ้าอนุญาตต้องอนุญาต แล้วการอนุญาตซึ่งไม่มี ถ้าอนุญาตอย่างเดียวลแล้วถอนไม่ได้ นั้นเป็นการจำกัดเสรีภาพ เพราะฉะนั้นเป็นการชัดอยู่ในตัว ข้าพเจ้ามีความเข้าใจอย่างนี้ ทั้งนี้ตามร่างที่ร่างมาโดยกรรมาธิการส่วนใหญ่เห็นว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ

ญัตติลงบังคับใช้ ทันทีต่อไปขอประทานโทษคือในวรรค ๓ สักท่าย คือ
 บอกว่าในกรณีพนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่อนุญาต ให้แสดงเหตุผลในการ
 ไม่อนุญาตนั้นด้วย ในการไม่อนุญาตนั้นไม่ใช่ว่าไม่อนุญาตเฉย ๆ การ
 ไม่อนุญาตให้แสดงเหตุผลและถ้า สมมติว่าในการ ทดรวมวิธีการ เขียนมา
 ในบันทึกการกระทำผิดไม่จริง แต่ต้องเขียนลงไป เพราะเหตุใด...
 ในบันทึกการกระทำผิดไม่จริง...
 ตาม ข้าพเจ้าขอขอร้องครั้งหนึ่งว่า ในมาตรา ๓๕ วรรค ๒ น. ควรทำจาก
 เสรีภาพติดต่อเมื่อดัง มูลฐานกันเสีย ก่อนว่าเพื่อกำหนดคุ้มครองเสรีภาพของ
 บุคคลชนชาติใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงภาวะกีดกันชนชาติใหม่ หรือเพื่อกำ
 ความสงบเรียบร้อยชนชาติใหม่ หรือเพื่อยุติการเลือกปฏิบัติทางจิตใจ
 ของชนชาติใหม่ ถ้า ๔ ประการนี้แล้ว ก็ถือว่าเป็นการจำกัดเสรีภาพได้
 เพราะมูลฐาน ๔ ประการนี้เป็นการถือว่าจำกัดเสรีภาพ ไม่ใช่ว่าเขาถูก
 หมายไปเขียนให้ชัดเจนว่าจะจำกัดเสรีภาพเฉพาะในลักษณะ ๔ ประการ
 ข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะเขียนไปไม่ไหว ถ้าเขียนไปอย่างนั้น ก็อยู่ที่การตี
 ความซึ่งจะต้องมอบให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ เพราะฉะนั้นเราจะทำอย่าง
 นั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไปไม่รอด

นายเสรี อิศรางกูร ณ อยุธยา กรรมการ : ข้าพเจ้า
 คนหนึ่งเป็นกรรมการร่วมด้วย แต่ในวันที่ประชุมข้าพเจ้าก็ไม่ได้มา
 ขัดแย้งกันมาก ข้าพเจ้าก็เห็นไปในทางกรรมการฝ่ายข้าง
 น้อย โดยเหตุผลว่า ตามพระราชบัญญัติฉบับของเราที่มีวัตถุประสงค์ประ
 สงค์อยู่ ๒ อย่างคือ ๑. เพื่อกว้ภัยการกระจายเสียงให้เป็นระเบียบ
 เรียบร้อย และ ๒. ให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา ปัญหาอันยิ่งใหญ่
 ที่ถกเถียงในสภานิติบัญญัติก็เป็นห่วงใยส่วนนี้มากกว่า ถ้าหากว่าผู้

๑๕.๕๖ น.

พระยาอานาจกักรบรบาด : ตามที่ท่านกรรมการคนหนึ่งซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทน ได้แสดงความรู้สึกมาว่าที่ ออกพระราชบัญญัติฉบับนี้เพียงเพื่อจะแก้ความรำคาญเท่านั้น แต่ในหลักการหาใช่เช่นนั้นไม่ ยิ่งไปกว่าต้องใช้ภาษาไทย เพราะอะไร เพราะว่าใช้ภาษาไทยหรือภาษาต่างประเทศ ความรำคาญเท่ากัน ที่ใช้ก็เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมของประชาชน ไม่ใช่เพียงแต่จะแก้ความรำคาญเท่านั้น เพราะฉะนั้นจึงมีบอกว่าจะให้โฆษณาเป็นภาษาไทย ข้อสำคัญอย่างหนึ่งไม่ใช่เพื่อกันความรำคาญเท่านั้น เพราะฉะนั้นที่กรรมการส่วนมากเห็นว่าควรจะมีอำนาจห้ามได้หรือไม่ เป็นปัญหาสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเหตุที่กรรมการส่วนน้อยข้าง เหตุว่าห้ามไป แล้วผิดรัฐธรรมนูญ ขอนมสมาชิกผู้เกี่ยวข้องคนหนึ่งว่าไม่ผิดอะไร ข้าพเจ้าเห็นพ้องด้วย เพราะว่ารัฐธรรมนูญกล่าวกว้าง ๆ เช่นให้บุคคลมีเสรีภาพในร่างกาย มีเสรีภาพในทรัพย์สิน มีเสรีภาพในการโฆษณา แต่เหล่านั้นอยู่ในขอบเขตจำกัด ถ้าท่านทั้งหลายไม่ล้มเสียคงจำได้ว่า มีสมาชิกสภาผู้แทนผู้เกี่ยวข้องคนหนึ่ง วันที่เราขอใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้เขาจะมาเพื่อพิจารณาว่าจะใช้ได้หรือไม่ นั้น จะมีกฎหมายอย่างไรได้ เขาให้บริบูรณ์แล้ว ท่านเถียงอย่างนั้น เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเช่นการเถียงที่เกินไป แม้แต่ที่บอกจะให้มีอำนาจที่จะโฆษณาหาเสียง หมายความว่ายกเลิกกรรมคาและดำเนินที่เคอครจนแก่คนจนแล้ว ย่อมบังคับได้ หรือมีเสรีภาพในร่างกาย มีอะไรใช้ทำอะไรก็ได้ แต่ถ้าจะไปใช้ตีหัวคนก็ผิดกฎหมาย เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า ห้ามไม่ให้โฆษณาหาเสียงไม่ผิดรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าเห็นว่าถูกต้อง ไม่เป็นการเกินรัฐธรรมนูญหรือขัดรัฐธรรมนูญ

เป็นอันขาด ขอนายพลเจ้าได้กล่าวมาแล้วว่าเราจำกัดต่างๆ จำกัดข้อความ
 เท่านั้น แต่ถ้ามองว่าเคอตรอนแก่คนอื่นแล้วก็ผิดกฎหมาย คือเราจำกัด
 ว่าใครมีมือจะไปตีหัวคนอื่นไม่ได้ หรือว่ารวมทรัพย์สมบัติเราจะทำอะไร
 ก็ได้ แต่ต้องไม่ให้เคอตรอนแก่คนอื่น เรื่องเช่นนี้ทำไมจะจำกัดไม่ได้
 ถ้าทำอะไรเป็นเคอตรอนแก่คนอื่นก็จำกัดได้ ขอนายพลเห็นว่าเขื่อนข้อ
 สำคัญ เพราะเหตุไร เพราะเหตุว่าการโฆษณาของเรามีความสำคัญ
 ได้ว่าโฆษณาเรื่องอะไร ถ้าหากว่าไม่ให้เจ้าพนักงานจำกัดห้ามได้แล้ว
 จะเกิดเหตุ มีเหตุภัยหลายประการทีเดียว เป็นต้นการโฆษณาชักชวน
 กายรัยชาติ หรือโฆษณาชักชวนให้คนทำผิดกฎหมาย หรือศีลธรรมก็ดี
 เหล่านี้เขาห้ามแล้ว เราควรจะช่วยสนับสนุนในสิ่งที่ห้ามได้ ทำไมจำกัดว่า
 เพียงแต่จะตักตวงเสียงเท่านั้น ขอนายพลเห็นว่าห้ามได้ไม่ผิด เมื่อเรา
 แน่ใจว่าเขาจะสงบ เมื่อเขาสงบแล้วก็สงบ เพราะฉะนั้นเราขออนุญาต
 ไปโฆษณาหาเสียงที่ใกล้โรงพยาบาลแห่งหนึ่งซึ่งเจ้าพนักงานจะอนุญาต
 ได้หรือไม่ได้ ขอนายพลเห็นว่าห้ามได้ทีเดียว เพราะที่ที่เขาอนุญาตนั้น
 เป็นที่ไม่ควรที่จะโฆษณา เพราะเป็นอันตรายแก่คนฟังเสียง ขอนายพล
 เห็นว่าเราทำได้ เพราะฉะนั้นไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ส่วนที่กล่าวมาซึ่งสภา
 ผู้แทนส่วนมากที่ศาลฎีกาออกประการหนึ่ง แต่ว่าจะต้องรักษานโยบาย
 ของรัฐบาล รักษาความปลอดภัยของประชาชน เพราะเหตุว่าเขา
 โฆษณาจะเอาภัยกับคนไม่ได้ ซึ่งข้างเรื่องเป็นเรื่องราวแรงก็ได้ เพราะ
 ฉะนั้นการโฆษณาไม่อนุญาตก็ได้ ฉะนั้นคือไปจะมีอย่างไรต่อไปในภาย
 ภายนี้ไม่รู้ เพราะว่าความยากของกฎหมายแรงก็ไม่คมเท่าคมปากคน
 เพราะฉะนั้นควรให้อำนาจเจ้าพนักงานเต็มที่ ส่วนจะขัดเสรีภาพอย่างไร
 ควรจะเห็นออกอย่างหนึ่ง เพราะฉะนั้นขอนายพลเห็นว่าตามหลักการแก้
 มานักเป็นสิ่งที่สมควรแล้ว

ประชาชนวุฒิสภา: ถ้าอย่างนั้น ได้

๑๖.๐๔ น.

พระนิติบัญญัติประธาน : ในเรื่องที่ว่าจะมีรัฐธรรมนูญหรือไม่
 นั้น รัฐธรรมนูญได้กล่าวว่า บุคคลมีสิทธิในขณใด แต่เกี่ยวกับ
 การที่ประชาชนวุฒิสภาได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับความเกี่ยวข้องระหว่าง
 แก่ให้แก่งานมีอำนาจ กำหนดเงื่อนไขในใบอนุญาตไว้ เมื่อเห็น
 เช่นนั้นแล้วเมื่อทำผิดเงื่อนไข โฆษณาผิดเงื่อนไข เจ้าพนักงานมีอำนาจ
 ที่จะไม่ให้ไปในตัว เพราะฉะนั้นในการที่เขียนมาตรา ๓ เดิมวรรค ๓
 ขึ้นมานั้นเป็นการให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานมากเกินไปเป็นการคล้าย ๆ ว่า
 ไม่อนุญาตด้วยเหตุใดก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยในการ
 ที่จะเขียนวรรค ๓ ลงไปในนั้น เพราะเจ้าพนักงานก็มีอำนาจไม่อนุญาต
 ในตัวเองในวรรค ๒ ของมาตรา ๓ คือว่ายื่นมาผิดเงื่อนไขด้วยเวลา
 และสถานที่ เจ้าพนักงานต้องกำหนดไว้ก่อนในการที่เขียนวรรค ๓ ไว้
 เช่นนั้นเป็นการขยับปากราษฎรเกินไป ให้อำนาจเจ้าพนักงานมากเกินไป
 ว่าไม่อนุญาตก็ได้ให้แสดงเหตุผลไว้ในใบอนุญาตนั้น ใบอนุญาตนั้น
 อาจแสดงว่าไม่ให้เพราะคนอื่นเขาขอตั้งไว้แล้ว เช่นตามสัญญาต่าง ๆ
 ห้างร้านต่าง ๆ จะขอขอลงโฆษณา เจ้าพนักงานอาจว่าขอมาที่หลัง
 ได้ไม่ได้เสียแล้ว เขามาก่อนก็ต้องให้เขาก่อนเช่นนี้ รัฐบาลจะว่า
 อย่างไร การที่ให้อำนาจว่าเจ้าพนักงานจะอนุญาตหรือไม่ก็ได้เป็นการ
 ฝืนฝืนกันมานานแล้วดังเช่นที่ขอขาร้านขายเหล้า ร้านขายน้ำมันหรือ
 ปิมาณามัน โรงผู้หญิง เจ้าพนักงานคนหนึ่งเขาไปขอให้ ออกคนหนึ่ง
 ไปขอไม่ให้ อ้างเหตุผลต่าง ๆ ว่าร้านขายเหล้าเขามาก่อนแล้ว

ไม่ได้ ปมน้ำมันก็มีเหมือนกัน ขอตกลงว่ามีมากแล้ว อย่างนี้ขอ
 ให้คิดค่าในการค้ำนี้จะต้องแข่งขันกันอย่างไร เขาจะแข่งกันอย่างไร
 ก็ยอมแล้วแต่เขา เมื่อเกิดการตกลงกันขึ้น ร้านนี้ไม่อนุญาตร้านนี้
 อนุญาต ทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยในการให้อำนาจแก่เจ้าพนักงาน
 เก็บไป ข้าพเจ้าเห็นว่าเมื่อเขาซื้อมาแล้วก็ให้เขา เมื่อพูดเสียงเบาๆ
 ก็ให้เขา ร้านนี้ทุก ๆ กันตามแถวพาหุรัตนท่านจะเห็นว่าทุก ๆ ร้านเก็บ
 กระจายเสียงทั้งนั้น ถ้าให้อำนาจเจ้าพนักงานเช่นนั้นแล้วจะเกิดความ
 ไม่สม่ำเสมอ เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าควรระงับมาตรา ๓ วรรค ๓ น
 ออกเสีย

๑๖.๐๗ น.

พระยาอรรถการนิพนธ์ ประธานกรรมการ ; ในการ
 ที่พูดมาแล้วในระหว่างร่างของกรรมการส่วนมาก ก็ย่ำของกรรมมา
 ธิการส่วนน้อย แต่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องผู้หนึ่งได้เสนอร่างเดิมขึ้นมา
 ว่าควรไปตามร่างเดิมจะดีกว่า ข้าพเจ้าคิดว่าตามร่างเดิมมี ๒ วรรค
 วรรคแรกขอกว่าใครจะทำการโฆษณาต้องมาขอรับอนุญาต วรรค ๒ ว่า
 การอนุญาตนี้ให้เจ้าพนักงานมีอำนาจกำหนดเงื่อนไข ข้าพเจ้าแปลว่า
 ต้องให้เจ้าพนักงานอนุญาต เพราะว่าถ้าการที่จะออกกฎหมายอะไรโดย
 ไม่มีความซัดจั่งโดยเฉพะอย่างในเรื่องนี้เช่นเรื่องที่เราหน้าที่จะต้องเขา
 ไปบริหาร เจ้าหน้าที่อาจมีความคิดว่าเมื่อมีร่างของมาขออนุญาต คำว่า
 อนุญาตแปลว่าอะไร แปลว่าอนุญาตก็ได้ไม่อนุญาตก็ได้ เจ้าหน้าที่อาจ
 ก็ความว่าไม่อนุญาตก็ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ร่างมาใหม่ว่าเจ้าพนักงานต้อง
 อนุญาต นั่นแหละข้าพเจ้าจึงเห็นว่าถ้าเราจะผ่านกฎหมายนี้ไปตามร่าง

๓๒๓

ของกรรมาธิการ ส่วนมาก ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเจ้าพนักงานไม่อนุญาตให้
ข้าพเจ้าเห็นว่าผิดรัฐธรรมนูญ หรือว่าเราจะไปตามร่างเดิม ข้าพเจ้า
เห็นว่าไม่ควรจะไปเช่นนั้น ควรจะแปลว่าเราไม่อนุญาตให้เป็นอันตราข้อย
ขีเพเร้าเห็นว่าจะผ่านไปตามร่างของข้าพเจ้าว่าเจ้าพนักงานต้องอนุญาต

ประธานวุฒิสภา : ขอพัก ๑๕ นาที

พักประชุมเวลา ๑๖.๒๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๖.๔๐ นาฬิกา

ประธานวุฒิสภา : พิจารณาร่างพระราชบัญญัติควบคุมการ
โฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงต่อไป

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกันว่าข้าพเจ้า
ตกขึ้นมาอภิปรายมาก ๆ อาจเป็นที่ว่าคาญแก่สมาชิก แต่ความรู้สึกว่า
เท่าที่อภิปรายกันมาเป็นการยากในการที่สมาชิกทั้งหลายจะรู้สึกสนใจ
ข้าพเจ้าได้ฟังเหตุผลของทั้งสองฝ่าย แม้ในเบื้องต้นจะไม่เห็นพ้องกับ
กรรมาธิการส่วนมากก็จริงอยู่ แต่ว่าข้าพเจ้าก็ไม่ลืมนึกว่าตามร่าง
ของผู้ที่สงวนความเห็นนั้นก็อาจมีเหตุผลในแง่ในมุมมองอย่าง ๑ คือเกี่ยว
ด้วยอาจเกรงว่าพนักงานเจ้าหน้าที่อาจใช้อำนาจไม่อนุญาตในการที่จะขอ
โฆษณาอันมีเหตุผลสมควร แล้วจะใช้อำนาจขาทใหญ่อาจเป็น
เช่นนั้น ถ้ามองในแง่ที่ความเห็นของผู้สงวนอาจชอบด้วยเหตุผลที่
เห็นได้ ข้าพเจ้าเห็นว่าในขั้นต้นประเด็นใหญ่ที่โต้เถียงกันในเรื่อง
กรรมาธิการฝ่ายข้างน้อยกับกรรมาธิการฝ่ายข้างมากก็มาติดอยู่ที่ว่า
กับรัฐธรรมนูญหรือไม่เป็นข้อสำคัญ ข้าพเจ้าได้พยายามพิจารณาร่าง

พระราชบัญญัตินี้ และได้นำงาน ถึงเจตน์จำนง ของ ผู้เสนอร่างพระราช
 บัญญัติ ก็ดูเป็นว่าวัตถุประสงค์ใหญ่อยากระดมความระคาย
 เครื่องขยายเสียงได้ก่อให้เกิด แต่เป็นที่น่าเสียดายที่ร่างพระราชบัญญัติ
 นี้ไปใช้คำว่าโฆษณาเจกัลเลยเกิดปัญหาว่าเป็นการจำกัดเสรีภาพในการ
 โฆษณาทำให้มองไปไม่แจ่มชัดกับรัฐธรรมนูญ... ข้าพเจ้าได้เคยไปปรึกษา
 พระราชบัญญัตินี้... ซึ่งพบว่ามีงานเท่าใดซึ่งกึ่งสันติจากโฆษณา
 ทุกที่ คำว่าโฆษณาแปลว่าอะไร ถ้าเป็นการไปพูดข้างถนนหนทาง
 ทาเสียงกันนั้นก็เป็นการโฆษณา ไม่มีปัญหา ประกาศขายสินค้าก็
 เป็นการโฆษณา แต่มีบางอย่าง อย่างข้าพเจ้าขับรถยนต์ไปตามถนน
 แล้วมีเครื่องขยายเสียงเครื่องหนึ่งแล้วร้องเพลงไปทั่วๆ เช่นนั้นจะเป็นการ
 โฆษณาหรือไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่าบางกรณีอาจไม่เป็นการโฆษณา หรือว่า
 บางทีข้าพเจ้าเป็นเจ้าของร้าน ข้าพเจ้าไม่เอาลำโพงขยายเสียงมาก
 หน้าร้าน ถึงแม้ในร้านแล้ว ข้าพเจ้าเองนอนเอกเขนกหรือนั่งใจงานเสียง
 นี้เป็นการโฆษณาหรือไม่ ข้าพเจ้าว่าไม่น่าใช่โฆษณา แต่ว่าใจ
 งานเสียงทำนองประกาศขายสินค้า เป็นทำนองโฆษณา ข้าพเจ้ามอง
 ไม่เห็นว่าไหนโฆษณา ไหนไม่โฆษณา คำว่าโฆษณาในร่างพระราช
 บัญญัตินี้ก่อให้เกิดประเด็นมากมาย ข้าพเจ้าจึงอยากสอบถามท่านกรรมา
 จิการทั้งคณะ ทั้งฝ่ายข้างมาก และฝ่ายข้างน้อยว่าจะมาปรึกษาหารือกัน
 เขาคำว่าโฆษณานอกเสียงได้ไหมจากพระราชบัญญัตินี้ ก็ขอเรียก
 จอปรองคองเขาคำว่าโฆษณานอกเสียงได้ไหม ถ้ามีทางปรองคองได้
 ข้าพเจ้าจะไปไต่ถาม... ก็ขอควบคุมแต่เครื่องขยายเสียง อย่าเอา
 โฆษณาไปเกี่ยวข้องกับ... คำโฆษณาไม่มีอะไรที่ตีความว่า
 อย่างไร ข้าพเจ้าขอถามอย่างนี้

พระยาอรรดกรมมณุตต ธรรมาธิการ พระราชบัญญัติ
 ในความเห็น ในชั้นรับหลักการว่าจกรัฐธรรมนูญบางส่วน มาสภาน
 รับหลักการแล้ว ซึ่งในฐานะเป็นกรรมาธิการข้าพเจ้าก็พยายามปฏิบัติ
 หน้าที่ด้วยดีเพื่อจะให้เป็นที่ประจักษ์ของสมาชิกที่รับหลักการ อันมี
 หน้าที่ที่ตนได้กระทำโดยดี เพราะฉะนั้นก็ขอให้อาจารย์
 ประจักษ์ประจักษ์กันนั้น ซึ่งในชั้นรับหลักการนั้น สมาชิก
 ผู้มีเกียรติเมื่อก่อนว่ายังไม่ได้มาประชุมกัน ประจักษ์กันในหลักการ
 ครั้งนั้นว่าเป็นการควบคุมโดยดี เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเหตุอันที่จะ
 แก้ไขการควบคุมเครื่องขยายเสียง เพราะว่าการควบคุมเครื่องขยาย
 เสียงในเวลานั้นปฏิบัติมาแล้วถ่วงการ ขยายเสียงโดยเครื่อง ขยายเสียง
 นั้น เครื่องขยายเสียงทุกเครื่องของมาจกทะเลเขมร เขาคอยคุมอยู่แล้ว
 ทั้ง กำหนด เงื่อนไข ความ พระราช บัญญัตินั้นด้วย -ความจริงพระราช
 บัญญัตินั้นก็เห็นว่าผลที่จะได้เป็นส่วนน้อย เพราะว่าการควบคุมเพื่อที่จะ
 ไม่ให้เกิดความรำคาญจากเครื่องขยายเสียงนั้น เมื่อก่อนนั้นราชบัญญัติ
 ในกฎหมายอาญาว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำความรำคาญถึงไทยหรือถ้า
 เจ้าหน้าที่ทุกคนพบเห็นความรำคาญก็จับกุมดำเนินคดีได้ แต่ว่าใน
 เวลานั้นการร่างกฎหมายข้างที่ไว้วิธีการควบคุม โดยให้มาขออนุญาต
 การขออนุญาตนั้นโดยมากมักไม่ค่อยได้ผล ก็ขอให้อาจารย์ไปแล้ว
 หรือว่ายังไม่ได้อุญาตก็ได้ ก็คงอยู่ในชั้นพิจารณาเกิดความซกซำ
 ประการที่ ๑ ประการที่ ๒ ของทั้งเราพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น ประการที่ ๓
 อาจเป็นเครื่องมีหรืออาจให้ยังเกิดข้อครหาว่าจะมีใครยื่นอะไรต่อไปอีก
 เพราะ ฉะนั้น ถ้าจะพูดกันไปใน ชั้น ก็จะเป็นข้อ ที่เรากล่าวว่าไม่ ใครจะได้อีก
 เพราะฉะนั้นถ้าจะกล่าวตามความเห็นของผมแล้วก็มีความเห็น พ้องกันฝ่าย

กรรมวิธีการฝ่ายข้างน้อย และก็เป็นการนำประหลาดคล้ายเหมือนกัน เพราะในเวลานี้กรรมวิธีการฝ่ายข้างมากก็คือ ขอประธานไทยที่จะ ออกชื่อ คุณพจนัน นิลวณานนท คนเดียวเป็นฝ่ายข้างมากในการ ออกไปอยู่แล้ว นอกจากจะประนีประนอมแล้วก็ไม่มีความที่จะทำได้ เพราะ ขัณฑ์หลักการที่ไต่รบ

ยังมีข้อที่น่าคิดอีกข้อหนึ่ง ก็คือว่าวุฒิสภานั้น จะพิจารณาร่าง พระราชบัญญัติได้เพียง ๖๐ วันเท่านั้นเอง เวลาที่ล่วงมา ๕๐ กว่า วันแล้ว ถ้าจะกลับไปทำออกก็เชื่อว่าจะเป็นเวลาจนเจ็บเมตัมที่ นอกจากจะไปขออนุญาตต่อสภาผู้แทนก่อน ซึ่งอาจไม่เป็นการจำเป็น

นายบรรจง ศรีจรูญ : ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้รู้สึกว่า มีปัญหาเรื่องเกี่ยวกับการชั่วคราวหรือไม่อยู่บ้าง ซึ่งในข้อนี้ข้าพเจ้า เองก็ได้เคยวิตกมาแล้วตั้งแต่ครั้งประชุมคราววชิรสถักการ จะเห็นได้ จากที่ข้าพเจ้าได้เสนอขอให้ตั้ง กรรมวิธีการวิสามัญ พิจารณาถอน รมหลัก การว่าจะชั่วคราวหรือไม่ แต่ยังมีเหตุท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือ ท่านประธานกรรมวิธีการเกยวนท่านไม่เห็นด้วย ท่านอ้างว่าไม่ซึก ฉะนั้น สภาจึงได้ผ่านไป เมื่อผ่านไปถึงวาระ ๒ แล้วก็จะเห็นได้ว่าปัญหาอันนี้ มีอยู่ว่าชั่วคราวหรือไม่ แต่ท่านเองก็มาอ้างในกรรมวิธีการส่วนข้าง น้อยว่าถ้าจะออกไปตามส่วนข้างมากโดยแก่ในวาระ ๓ แล้วก็จะเป็นการ ซึกที่ชั่วคราวหรือไม่ ก็ให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ในการไม่อนุญาตได้ อย่างไรก็ตามปัญหาเฉพาะหน้าก็มีอยู่คือว่าจะเอาอย่างไร ก็จะให้อำนาจแก่ เจ้าหน้าที่ ในการที่จะจำกัดเสรีภาพโดยเด็ดขาด หมายความว่าไม่ยอม ใ้ใครได้หรือว่าจะให้แต่โดยเงื่อนไขก็ได้ ข้าพเจ้าคิดว่าพอสภาจะพิจารณา ได้หรือไม่ แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายไปแล้ว และจะขอ

เสนอให้ลงมติจะเป็นการชักข้อของคอบทมอญ ข้าพเจ้าจึงไม่เสนอ
เคี้ยววน แต่ในฐานะที่ข้าพเจ้าฟังมาแล้ว ข้าพเจ้ามีความพอใจและ
เห็นด้วยในการที่จะให้คงไว้ตามร่างเดิม

พระยาศรีธรรมราช : ข้าพเจ้าคิดว่าในข้อหาที่ขักรรัฐธรรมนูญ
หรือไม่ขักรรัฐธรรมนูญเป็นข้อสำคัญ สำหรับชั้นนี้ เราได้พิพดกันมา
มากแล้ว เป็นขักรกฎหมาย หมอกฎหมายพูดมาทุก ๆ เขาฟังลำบาก
สำหรับคนอื่น ประเด็นที่จะเกิดขึ้น เพราะฉะนั้นขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอให้ลงมติแล้ว

นายพันตำรวจโทพัฒนา นลวฒนานนท์ กรรมการ : ก่อน
ที่จะเสนอลงมติ ข้าพเจ้าอยากขออธิบายในฐานะที่เป็นกรรมการ
เพื่อชี้แจงข้อข้องใจบางประการ

ประธานวุฒิสภา : เพราะว่าเขาขอให้ลงมติแล้ว ถ้ามีการ
แยกอภิปรายต่อไปจึงจะอนุญาต มีผู้ใดจะขอแยกอภิปรายต่อไปหรือไม่

พระศรีธรรมาโศภิต : ขอเสนอให้แยกอภิปรายต่อไป
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่าควรแยกอภิปรายต่อไป โปรก
ชুমือชน

สมาชิกยกมือ ๑๐ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรกชুমือชน

สมาชิกยกมือ ๕๗ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าลงมติ การลงมตินั้นมีอยู่ ๓
ประการ คือมีผู้เห็นว่าคงไว้ตามร่างเดิมซึ่งผ่านมาจากสภาผู้แทน และ ๒.

แก้ไขจากร่างเดิมมีอยู่ ๒ คือในกรรมาธิการส่วนมากแก้ไขไปอย่างหนึ่ง คือเติมวรรค ๓ แก้ไขเล็กน้อย ส่วนกรรมาธิการฝ่ายน้อยขอแก้ไขเหมือนกัน แต่แก้ไขด้วยความหมายใหม่มา จึงที่เสนอให้ท่านทราญแล้ว เพราะฉะนั้นในประเด็นข้อแรกก็จะเอาใจตามร่างเดิมซึ่งผ่านสภาผู้แทนราษฎรแล้วแก้ไข การทูลเกล้าฯขอความเห็นชอบร่างแก้ไขในลักษณะที่แก้ไขของร่างนี้ แต่เมื่อท่านวินิจฉัยว่าแก้ไขไม่ได้ ประเด็นจึงมีข้อไปว่าแก้ไขอย่างไรก็จะแก้ไขตามกรรมาธิการส่วนมากหรือกรรมาธิการส่วนน้อย เมื่อทำความเข้าใจแล้วข้าพเจ้าขอส่งมติท่านผู้ใดเห็นควรเอาตามร่างเดิมที่ผ่านจากสภาผู้แทน โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑๑ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๒ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าแก้ไข ทุนดาศากแก้ไขจะแก้ไขตามกรรมาธิการส่วนข้างน้อยหรือส่วนมากที่เสนอร่างมานั้น ท่านผู้ใดเห็นควรแก้ไขตามกรรมาธิการส่วนน้อย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๕ คน

ประธานวุฒิสภา : ท่านผู้ใดเห็นควรแก้ไขตามกรรมาธิการส่วนมาก โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าแก้ไขตามกรรมาธิการส่วนน้อย เพราะฉะนั้นอันอีกที่หนึ่งว่าจะเป็นอย่างนั้น

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : ร่างมาตรา ๓ เหมือนแก้ไขแล้วจะเป็นดังนี้

“ผู้ที่ทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรบอนุญาตก่อนพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้ว จึงทำการโฆษณาได้

ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรบอนุญาตและให้มีอำนาจควบคุมเครื่องใช้ในใบอนุญาตว่าด้วยเวลา สถานที่ เครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น”

ประชาชนวุฒิสภา : พิจารณาต่อไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๓ ทวิ

๑๖.๕๗ น.

ม.จ. ชัชชวลิต เกษมสันต์ : กระผมสงสัยคำแต่ดูๆ น้อยๆ จึงอยากทราบว่าจะให้กล่าวในวรรคที่ ๓ หรือในยี่สิบ คือ มาตรา ๓ ทวิ “ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ให้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณาตามความในพระราชบัญญัตินี้ ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียง ฯลฯ” กระผมจึงเกิดคำว่า “คุ้มครอง” เพราะหมายถึงการให้คุณเท่านั้นที่เราจะใช้คำนี้ ตามความในมาตรา ๓ ทวิ กระผมเข้าใจว่ากรรมาธิการมุ่งถึงทั้งคุณและโทษ คือถ้าทำผิดก็ลงโทษ ถ้าทำถูกต้องก็ได้รับความคุ้มครอง เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะขอประธานแก้คำว่า “คุ้มครอง” เป็น ครอบงำ หรืออะไรชนิดนี้ ซึ่งจะใช้ได้ทั้งคุณและโทษ ท่านกรรมาธิการจะชี้ชัดหรือไม่

๑๖.๕๘ น

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช : ทกกรม
 ฎีกาได้เสนอมติมาตรา ๓ ทวนมากเขียนไปตามความประสงค์ของท่าน
 สมาชิกผู้ มีเกียรติ คือขอให้ทั้งคุณและโทษอยู่แล้ว กล่าวคือว่า ใน
 เบื้องต้นเราทำให้ใบอนุญาตคุ้มครองไปลงพวกเหล่านั้นด้วย ส่วนตาม
 ความข้อไปเราห้ามไว้ คือเราได้กล่าวว่าบุคคลเช่นนี้ต้องปฏิบัติตาม
 เงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาตด้วย คือเราให้หมอกแก๊ส ที่เราคุ้มครอง
 นี้ว่าจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่เรากำหนดไว้ นอกจากนั้น ท่าน
 จะเห็นได้ในมาตรา ๘ ทศวรรณ ให้ว่าให้เงื่อนไขไว้ โดยมีอำนาจสั่งผู้
 เสี่ยงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงลดเสียงลงได้ นี้เราก็ให้หน้าที่
 เขาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นร่างมาตราจึงเห็นอันว่าสมควรความประสงค์
 ของท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติแล้ว คือให้ทั้งความคุ้มครองและให้ทั้ง
 หน้าที่

ประธานวุฒิสภา : เวียงนี้ ท่านสมาชิกไม่ได้แปรญัตติ
 ทกกรมฎีกาไม่ยอมแก้ สติขีของท่านก็มีว่าขอให้เขียนไปตามร่างเดิม คือ
 ไม่เอามาตรา ๘ เว้นไว้แต่ทกกรมฎีกาจะเห็นชอบด้วย

ม.จ. ชัชชวลิต เกษมสันต์ : ปลอຍไป

ประธานวุฒิสภา : มีผู้ใดจะอภิปรายอีก

๑๗.๐๐ น.

พระยาสุรียานุวงศ์ประวดี : มาตรา ๓ ทวน กรมฎีกาได้
 เพิ่มใหม่ มีใจความกว้างขวางมาก เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าขอยกจะขอ
 เรียนถามกรมฎีกาว่า จะรับจำนวนจำกัดของผู้ ใช้ ในเงื่อนไขหลังไป

อนุญาต จะกำหนดประการใดบ้าง ในเงื่อนไขที่ขออนุญาตจะกำหนด
ประการใดหรือไม่

พระยาอรรถกวีรุณพันธ์ ประธานกรรมการ : ในการกำ
หนดเงื่อนไขนั้น ตามร่างมาตรา ๓ ก็ได้ขอกไว้แล้วว่าเงื่อนไขจะกำหนด
ใดก็ด้วยเวลา สถานที่เท่านั้น และก็ไม่มีผู้แปรญัตติให้ครอบคลุมมากกว่า
นั้นก็ยืนยันว่าให้ครอบคลุมเท่าที่

ประธานวุฒิสภา : ไม่มีผู้ใดขอลิขิตไป จะให้ผ่านไป ไม่
ไม่มีผู้ใดขอลิขิตไปมาตรา ๓ ทวิ เป็นอันว่าผ่านไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๕ ผู้แก้ไขเพิ่มเติมเล็กน้อย ถ้าไม่
มีผู้ใดขอลิขิตไปก็ผ่านไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๕

๑๗.๐๒ น.

พระยาปริตตานฤเบศร์ กรรมการ : ความในมาตรา ๕ นี้
ขอสงวนสิทธิ์ไว้ว่าจะขอลิขิตไป แต่ขอลิขิตไปแล้วในทกกรรมการ
และขอสงวนสิทธิ์จะขอลิขิตไปในที่อื่น ในการที่เรารับหลักการ ข้าพเจ้า
เชื่อเหลือเกินและเชื่ออย่างสุจริตว่าเรามุ่งหมายในร่างพระราชบัญญัตินี้ว่า
การโฆษณา ขยายเสียงนี้ทำความ หนักหนาเกินไป กว่าโฆษณาด้วยภาษา
อะไร และคณะกรรมการก็ผ่านไปทุก ๆ ทวิหนึ่งข้อก็ ข้าพเจ้าขอ
สงวนสิทธิ์ในการขอลิขิตในที่นี้ เหตุผลในการสงวนสิทธิ์ก็คือว่า ข้าพเจ้า
ว่าใครอยากจะทำโฆษณาเรื่องของตัวเองที่ประชาชนไม่รู้ภาษาของเขา คน
นั้นไม่ใช่คนฉลาด ยกตัวอย่างว่าคนใดต้องการจะไปโฆษณาอะไรใน

เมืองฝรั่งและไปพูดภาษาไทยเข้า ฝรั่งไม่เข้าใจ คนนั้น คนที่โฆษณา
 นั้นก็ไม่ใช้คนฉลาด เขาโฆษณาประสงค์อะไร ก็ประสงค์เพื่อให้เห็นเขา
 ไร้ข้อความที่โฆษณา ถ้าเราไปโฆษณาคือด้วยคำที่ไม่มีใครเขาเข้าใจ
 ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ข้าพเจ้าว่าคนนั้นไม่ใช่คนฉลาด ข้าพเจ้าได้
 สักถามในหมู่นักการเมืองด้วยกันว่า พวกมีความประสงค์อะไรที่จะ
 โฆษณาซึ่งกันและกันภาษาไทย ภาษาต่างประเทศไม่ได้ เราพูดกัน
 โคตที่แปลภาษาไทยไม่ได้ก็ต้องใช้ภาษาต่างประเทศ เจ้าหน้าที่เข
 ธรรมดาอีกอยู่ด้วยกัน เช่นคุณพัฒน์ ๗ ก็เป็นนายตำรวจปกครองรัก
 ษาความสงบเรียบร้อยว่าไม่ได้ ประเด็นจะไปโฆษณาภาษาอันหนึ่ง
 ให้เกิดขึ้นในเมือง ข้าพเจ้าบอกเหตุการณึ่งเกิดขึ้นในบ้าน
 เมืองที่เห็นมาแล้ว อย่างคึกคักมากศาลาอาจจะมีโฆษณาบ้าง
 ในกลางถนน ไม่มีทำกันเงียบ ๆ ดังนั้นแล้วใครจะโฆษณาให้
 เกิดขึ้นในเมือง โดยโฆษณาไทยเครื่องขยายเสียง ข้าพเจ้าว่าคน
 ไม่ใช่คนฉลาด ในเรื่องภาษาก็ต้องใช้ภาษาไทย นอกจากจะไม่ได้ผล
 การโฆษณาให้คนไทยเข้าใจก็ต้องโฆษณาภาษาไทย จะไปโฆษณาภาษา
 เยอรมัน กระเทรียง ตะไว ก็ไม่ได้ประโยชน์อะไร แล้วตกลงว่าจะปล
 ้นขึ้นให้เกิดการร้ายในบ้านเมือง ข้าพเจ้าว่ามนุษย์คนไหนอยาก
 ให้อุบัติความปลงขึ้นในบ้านเมืองโดยวิธีการโฆษณาขยายเสียง ข้าพเจ้า
 ว่าไม่มีประโยชน์ในทันที นอกจากนั้นเมื่อคิดถึงสำคัญของประเทศ
 ชาติเราจำกัมากเกินไป ว่าต้องพูดภาษาไทย อันนี้รู้สึกสยดสยอง
 เหมือนกัน เราเคยได้ยินครั้งหนึ่งว่า ใครไปอยู่ปนของพูดภาษาอื่น
 พูดภาษาอื่นไม่ได้ และเวลานเราขายไม่ได้แล้ว เราเป็นชาติคงได้
 ข้าพเจ้าว่าจำกัดการโฆษณาเป็นภาษาไทยเท่านั้นไม่ได้ผล เพราะฉะนั้น

ขอสงวนสิทธิ์ ขอให้ท่านได้พิจารณาให้ต้องแท้ ท่านอย่าเข้าใจว่า
 ชาวเขาไม่รักภาษาไทย ชาวเขาได้กินทุกวันนี้และมีเชื้อไส้ก็เพราะภาษา
 ไทย ชาวเขารักมาก และไม่ยอมไปจากเมืองไทย ขออยู่ในเมืองไทย
 นานๆ แต่เราไปจากก็ไม่ไ้ประโยชน์อะไร แล้วจากนั้นก็ขาดใจคนอื่น
 เขา ชาวเขาต้องการความรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะไม่ไ้ประโยชน์อะไร
 เลยในความรู้ที่เขาได้มาเลย เขาอยากมาอยู่กับเราแล้วไ้ประโยชน์อะไร
 ฝรั่ง แล้วคนไทยไม่รู้ว่าท่านหรือว่าฝรั่งจะใจถึงขนาดนั้น แล้วฝรั่งเขา
 ก็ต้องโฆษณาเป็นภาษาไทย ท่านจะเห็นหนังสือที่ใครแยกจากสถานทูต
 อังกฤษ อเมริกา หรือ อินฟอรเมชัน เซอร์วิส เขาก็พิมพ์เป็นภาษาไทย
 เพราะฉะนั้นชาวเขาขอให้ชดชชก็ได้

นายพันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ กรรมการ : ใน
 มาตรา ๘ ความจริงในฐานะที่ชาวเขาเป็นกรรมการและเป็นผู้แทนฝ่าย
 รัฐบาลในชั้นกรรมการนั้น ถ้าใครละเลยจนทวนเหมือนกัน คือมองไปว่า
 ถ้าหากว่าเราหนักในเรื่องภาษา ภาษาที่ไม่ยอมใช้ภาษาอื่นแล้วก็จะเกิด
 ความรู้สึกไปว่ารัฐบาลไทยเกลียดภาษาต่างประเทศ ซึ่งรัฐบาลไทยไม่มี
 ความมุ่งหมายจะรังเกียจภาษาต่างประเทศ เพียงแต่ต้องการว่าภาษาใดคือ
 พกภาษาของ เขาก็ ขอเอาคำแปล ภาษาไทยมาให้เรา เพื่อทำ ความเข้าใจ
 กันในภาษานั้น ๆ ซึ่งเป็นจุดหมายที่รัฐบาลต้องการ แต่ไปไม่รอด เพราะ
 หลักการของพระราชบัญญัติคุ้มครองสิทธิมนุษยชน มีอย่างนี้ “เพื่อ
 ให้ใช้เครื่องขยายเสียง ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและเหมาะสม” นั้นวรรค
 ทิ้ง “และให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา” นั้นเห็นชัดอยู่แล้วอย่างนี้ เพราะ
 ฉะนั้นจะรักภาษาต่างประเทศอย่างที่กรรมการท่านหนึ่งลงขันมาชดชช
 นั้นเป็นการทักท้วง ทักไม่ได้

๔๗.๐๕ น.

พระยาปริธานฤเบศร์ กรรมการ : ข้าพเจ้าได้เรียนแล้ว
 เมื่อก่อน ในเวลารับหลักการเราตั้งเป็นข้อใหญ่ว่าเรื่องเสียงดัง ข้าพเจ้า
 รับว่าเป็น สลีย์ (sup) มันเป็นเรื่องลำไป เป็นสลีย์จริงๆ หลักการเขียน
 เป็นพิเศษ รัยไว้ก่อนใช้เป็นสลีย์ของเราไป ยังเชิญเมื่อรับหลักการไม่ได้
 ตูในแง่ภาษาไทยมากกว่าในแง่ว่า กฎหมายนี้ออกมาเพื่อระดมทุนการ
 หนวาทด้วยเครื่องขยายเสียง เมื่อรับหลักการอย่างนั้นแล้ว ท่านทั้งหลาย
 วินิจฉัยโดยจะข้าพเจ้ามีคชธรวาผิด ไม่มีเรื่องอะไร ท่านจะลงโทษก็ลง
 โทษเถอะ นี่เราประสงค์จะมีกฎหมายที่ทศสศ พิเศษที่สศชงแปลยน
 แปลงมา คือว่าเทศพิเศษ พิธยทศ (Take to the Points) มีคๆ ใช้
 ไม่ได้ต่อเอาว่าเป็นที่ระดมทุน เราเขียนสภาสูงคณตกรณเรจึงให้มี
 กฎหมายเรียขรขยไม่ใช้กฎหมายผิดๆ ข้าพเจ้าจึงเสนอมมาอย่างนั้นรับว่า
 เป็น สลีย์ เห็นขค้จนอย่างนั้น จะโต้เถียงกันจะแก้ไขอย่างไรก็แล้วแต่
 ท่านทั้งหลายจะวินิจฉัยไป ถ้าพลาดไปก็พลาดไป ข้าพเจ้าแก้ไม่ได้

พลโท มังกร พรหมโยธี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาด
 ไทย : ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลักการก็มีแล้วทำให้โฆษณาเป็นภาษาไทยซึ่ง
 ความทกรรมาธิการผู้หนึ่งได้แถลงนั้น ในเรื่องนั้นข้าพเจ้าอยากจะขมแจ้งใน
 ข้ออภิปรายของชั้นสภา ผู้แทนว่ามีความประสงค์อย่างไรในการโฆษณา
 เป็นภาษาไทยเพื่อให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติรู้ว่าจะสมควรตกลงในประการ
 ไต หรือควรจะแก้หรือไม่แก้

ในการอภิปรายนั้นได้มุ่งหมายเพื่อให้ใช้ ภาษาไทยในการโฆษณา
 กระจายเสียงโดยใช้เครื่องขยายเสียงไฟฟ้า ก็มีอยู่ว่าเราต้องการให้รู้
 และเข้าใจในการโฆษณาหรือข้อความที่โฆษณา เพราะว่าชาวต่างต่าง

ที่อยู่ในประเทศไทยบางชาติก็มีมาก เพราะฉะนั้นในการโฆษณาเห็นว่า
โฆษณาเป็นภาษาไทย บางทีจะไม่รู้เรื่องก็อาจโฆษณาภาษาของเขาเพื่อนัก
แนะหรือทำกิจการใด ซึ่งไม่สามารถจะทำให้ทั่วถึงหรือไม่สามารถโฆษณา
ค่าแปลออก หรือไม่มีในกฎหมาย เพราะฉะนั้นไม่ใช่นิยมภาษาไทย
อย่างเดิมาแล้วก็ไม่ยอมใช้ภาษาต่างประเทศเช่นนั้นนั้นหาไม่ได้ ในชั้นระแวง
สงสัยในข้อที่ ใช้ภาษาอื่นว่าอาจจะเป็นภัย ไม่ใช่หมายความว่าโฆษณา
ไม่ได้แต่เกรงว่าถ้าไม่ใช้ภาษาไทยแล้วเราไม่รู้ก็เป็นการโง่หรืออะไรเช่น
นั้นความจริงซึ่งไม่ใช่ผมมีข้อคิดแย้ง แต่ขอขมาจะเสนอว่าข้ออภิปราย
เช่นนี้นั้น

พลโท พระยาเอกภักดีสงคราม . ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ
มีสมาชิกรับรอง

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้าขออภิปรายต่อไปเพราะว่ามี
ข้อคัดค้านพระยาปริธา ๗ ซึ่งเป็นข้อสำคัญ
มีสมาชิกรับรอง

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เสนอให้ลงมติและเบ็ดอภิปรายต่อไป
มีสมาชิกรับรองถูกต้องแล้ว ข้าพเจ้าขอมติที่ประชุม ผู้ใดเห็นว่าควรจะ
เบ็ดอภิปรายต่อไป โปรดยกมือขึ้น
มีสมาชิยกยกมือ ๒๕ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดเห็นว่าควรลงมติได้แล้ว โปรดยก
มือขึ้น
มีสมาชิยกยกมือ ๑๔ คน

ประธานวุฒิสภา : มีผู้เห็นว่าเบ็ดอภิปรายต่อไป ๒๕ เสียง
ไม่เห็นด้วย ๑๔ เสียงเห็นชอบว่าเบ็ดอภิปรายต่อไป

หลวงประกอบนิติสาร : ข้าพเจ้าจะกล่าวสั้นที่สุดเพราะได้มี การโต้เถียงกันว่าข้อสงวนแปรญัตติแก้ไขของพระยาปริศา ๗ เป็นการชี้ หลักการหรือไม่ ข้าพเจ้าไม่พูดถึงหลักการข้าพเจ้าขอเรียนต่อที่ประชุม ว่าในร่างพระราชบัญญัติตนเองที่ประชุมได้พิจารณาผ่านวาระที่ ๒ มาแล้ว ในคำปรารภมีว่า “โดยที่เป็นการ สัมคอร ควบคุม การโฆษณาโดยใช้ เครื่องขยายเสียง ให้เป็นระเบียบเรียบร้อยและ เหมาะสมและให้ ใช้ภาษา ไทยในการโฆษณา” เพราะฉะนั้นถ้าไปตัด มาตรา ๕ นี้ ก็ขัดคำปรารภ ไม่ได้ความ

๑๗.๑๕ น.

นายบรรจง ศรีจรูญ : ปัญหาเรื่องการใช้ภาษาไทยหรือไม่ ความจริงข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่านกรรมการท่านหนึ่งเหมือนกัน แต่ เกี่ยวจนเรากำลังพิจารณา วาระที่ ๒ การแก้ไขหลักการยอมทำไม่ได้ เพราะ ฉะนั้นการที่จะ ปล่อยให้ข้ออภิปรายแก้หลักการ ค่อยไปเป็นการเสียเวลาขอให้ ผ่านไป ถ้าท่านกรรมการท่านนั้นเห็นว่าไม่ควรรับในขั้นสุดท้ายอาจ ไม่รับก็ได้

๑๗.๑๖ น.

พระยาอรุณการย่นพนธ์ ประธานกรรมการ : ที่ข้าพเจ้าจะ ขอกราบเรียนนงควด้วยแยะ เพราะเหตุว่าเราจะต้องมีการพิจารณาข้อไป คิวว่าการสงวนแปรญัตตินั้น ข้าพเจ้าคิดว่าสมาชิกได้สงวนมาตราใดแล้ว ภายหลังถ้าหากว่าสภาเห็นด้วยกับผู้แปรญัตติแต่ไปขัดคำปรารภเจ้า เพเจ้า คิดว่าเราแก้คำปรารภได้ไม่ผิดไม่ได้หมายความว่าเจ้าคุณปริศา ๗ ไม่ได้ สงวนคำปรารภไว้แล้วจะเป็นการตัดปัญหา ข้าพเจ้าคิดว่าเช่นแบบที่ไม่ได้

ท่านสมาชิกจะลงมติโดยที่ ถ้าเจ้าคุณปริศนา ไม่ได้ส่งวนคำปรารภแล้ว
จะเป็นตัวอย่างต่อไป ข้าพเจ้าจึงเรียนขอความโปรดปรานด้วย

ประธานวุฒิสภา : ปัญหาที่มีผู้เสนอว่าขัดต่อหลักการ คือ
หลักการมีคำว่า “และให้ใช้ภาษาไทยในการโฆษณา” รัชหลักการไป
แล้วก็เห็นจะแปรไม่ได้

พระยาอรรณการโยนิพนธ์ ประธานกรรมการ : ในเรื่อง
หลักการข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึง ข้าพเจ้าพูดเฉพาะในเรื่องที่ ไม่ได้แปร
ญัตติไว้ในคำปรารภเท่านั้นเอง คือขอสงวนให้เขียนแนบว่าถ้าไม่ได้แปร
อย่างอื่นแล้วจะแปรขัดกับคำปรารภไม่ได้

ประธานวุฒิสภา : ส่วนคำปรารภอีกอย่างหนึ่ง อย่างที่ท่านว่า
เมื่อแก่ทางแล้วก็ต้องแก้คำปรารภ คือมีว่าจะขอแก้ความที่ขัดกันได้
แต่ที่ขัญหาสมาชิก ผู้หนึ่งโต้แย้งว่าในหลักการบอกให้ใช้ ภาษาไทย
เรารัชหลักการไปแล้ว เพราะฉะนั้นจะแปรญัตติหรือสงวนไว้อภิปรายขัด
กับหลักการไม่ได้ ก็เห็นจะไปได้ เพราะฉะนั้นถ้าท่านยังจะยืนยันเรา
ขอให้ลงมติได้

๑๗.๑๘ H.

นายพันตำรวจโทพัฒน์ นิลพัฒน์นันทน์ กรรมการ : ใน
ฐานะที่เป็นกรรมการซึ่งข้อใจว่าจะลงมติขัดหลักการ สถานทำได้
หรือไม่ ข้าพเจ้าขอถาม ต่อลงมติขัดหลักการที่รบกนในวาระที่ ๑ แล้ว
จะทำได้หรือไม่ ข้าพเจ้าขอร้องให้ รังขอเรียนถาม

นายบรรจง ศรีจรูญ : ญัตติซึ่งข้าพเจ้าเสนอเมื่อก่อนเป็นญัตติ
เสนอขอให้ผ่านไป เพราะฉะนั้นสถานะจะพิจารณาว่าจะผ่านไปหรือไม่

ผ่านไป ไม่ใช่ว่าจะกลับมาว่าจะแก้ไขหลักการได้หรือไม่ ข้าพเจ้าเสนอให้ผ่านไป

หลวงประภคมนตรีสาร : ข้าพเจ้าก็ความคำเสนอของท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติว่า ไหยกเรื่องอนชนปรกษา เพราะว่าผ่านไปแล้ว ในข้อบังคับ แล้วข้อบังคับไหยกเรื่องอนชนปรกษา ในที่นี้... พระราชบัญญัติไม่ได้

นายบรรจง ศรีจรูญ : ปัญหาเฉพาะญัตติซึ่งมีเกี่ยวข้องกับ ขอสงวนแปรญัตติว่าจะเสนอให้จัดทอหลักการได้หรือไม่ ไม่ใช่ปัญหาทั้งหมด ปัญหาเฉพาะญัตตินั้นว่าจะพิจารณาหลักการใหม่ได้หรือไม่ จึงขอเสนอไหยกเรื่องอนชนปรกษา

ประธานวุฒิสภา : ตามความหมาย คือให้ผ่านมากرانไป โดยไม่มีการแก้ไขหรือไม่ เพราะเขาคัดค้านขอว่าจะมาขอแปรญัตติ ในเวลาหรือว่าขอสงวนไว้ข้อปรายซักกับหลักการ ไม่ได้ เพราะหลักการได้ข้อปรายรับไปแล้ว

๓๓.๒๐ น.

พระยาอรรถกรมมณฑล กรรมการ : ในเรื่องความจริง ตามที่เจ้าคุณปรกษา ขอสงวนไว้ ท่านได้ส่งอันกลงขอนแล้วเหมือนกัน แต่ว่าท่านทำพลาดไปในครั้งรับหลักการ ไม่ได้พิจารณาละเอียดของแท้ คือท่านต้องการมาสารภาพว่าท่านไม่ได้ทำโดยละเอียดของแท้ ท่านก็เห็นคนตรงไปตรงมา ท่านก็พิจารณากรรม เห็นว่ากรรมเป็น กรรมวิธีการฝ่ายข้างน้อยเห็นว่าทำไม่ได้ แต่ว่าอย่างไรก็ตามเรื่องไม่ได้อยู่ที่ชนวุฒิสภา จะต้องกลับไปแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง เรื่องนี้เป็น

ว่าไม่ต้องไวตกัน ไม่ต้องมีมติ คือท่านประสงค์จะให้เห็นว่าท่านทำ
หน้าที่โดยความสุจริตใจเท่านั้น ก็เพื่อจะชี้แจงให้เห็นข้อถกเถียงใน
การพิจารณาเพื่อเป็นแนวทางอีกครั้งหนึ่งตามรัฐธรรมนูญเท่านั้น

ประธานวุฒิสภา : เมื่อหลักการใช้ภาษาไทยแล้วจะขอประ
กาศที่ควรปฏิบัติในเรื่องของการปฏิบัติ...
อันพอได้

ผู้ทำการแทนสมาชิกวุฒิสภา : มาตรา ๖

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๖ มีผู้แปรญัตติ แต่รายหนึ่งพอ
ใจ มีพระยาสุริยาฯ ขอสงวนไว้

พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ : มาตรา ๖ อันมาตรา ๓ ที่ข้าพเจ้า

ขอตั้งนั้น บัดนี้กรรมการได้เพิ่มเติมใช้คำว่า ด้วยตนเอง ซึ่งข้าง
ใต้ไว้ก็ชัดเจนขึ้น แต่ว่าถึงกระนั้น ก็ในพระราชบัญญัตินี้ ไม่มีผู้ใด
เซ็นเซอร์ คือตรวจพิจารณาเสียก่อน ก่อนที่จะให้สมาชิกวุฒิสภากำการ
โฆษณาและกิจการ นั้นจะเป็นการสมควรหรือไม่ ในการที่สมาชิกวุฒิสภา
ทำการโฆษณา ข้าพเจ้าอยากจะขอถามกรรมการว่า คำว่ากิจการ
นั้นมีเป็นคำกว้างขวางมากและอย่างไรเรียกว่ากิจการของสมาชิกวุฒิสภา
ขอได้ท่าน กรรมการได้ยก ตัวอย่าง ให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลาย
ได้ทราบด้วย

พระยาปรีชานฤเบศร์ กรรมการ : คำว่ากิจการแต่ก่อน
แต่ไรมาเราใช้น้อยที่สุด เรามาใช้มาหลายๆเวลา โดยอย่างฝรั่งว่า มีสินค้า
กิจการทุกสิ่งทุกอย่าง ทรัพย์สิน สิทธิ หน้าที่ มารวมเป็นกิจการ
กิจการเป็นคำกว้าง ทรัพย์สิน สิทธิ หน้าที่ จึงเขม่นว่ากิจการทั้งหมด

นาวาเอก หลวงสารวิถีสุมทร : ในอนุมาตรา ๓ ของ มาตรา ๖ ที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ ขอตัดออกทิ้งวรรค เพราะเหตุว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นมีความจำเป็นอย่างไรที่ สมาชิกรัฐสภาจะมีเอกสิทธิ์เหนือ ประชาชนที่จะโฆษณา และคำว่ากิจการของสมาชิกรัฐสภาอันรู้สึกรว่า กว้างขวางเกินกว่าที่เจ้าหน้าที่พิจารณาได้ว่าอะไรเป็นกิจการของสมาชิ ก และอะไรที่ไม่ใช่กิจการของสมาชิก เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงอยากจะ ตามกรรมาธิการให้ยกอุทาหรณ์อีกข้อหนึ่งว่าอะไรเป็นกิจการของสมาชิก อันให้สิทธิพิเศษเหนือเอกชนทั้งประเทศ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอ ตัดออก ขอท่านสมาชิกทั้งหลายโปรดกรุณาสังวรว่า ข้อความในมาตราที่เท่า กันยี่เอานำศาลมาแล้วมก ขยำลุ่มว่าเช่นเช่นนั้น

๑๗.๒๕ น.

พระยาอรรถการยี่นพนธ์ ประธานกรรมาธิการ : คำว่ากิจ การของสมาชิกรัฐสภา กรรมาธิการเข้าใจว่าพวกเราที่เป็นสมาชิก รัฐสภาคงจะเข้าใจว่ามีอะไรบางอย่างเป็นกิจการของเรา ในกรณีทีสมาชิก รัฐสภาไปทำการส่วนตัว เป็นต้นว่าการค้าหรือธุรกิจอื่น ๆ เราทั้งหลายก็ รับผิดชอบว่ากิจการนั้นเรากล่าวไม่ได้ว่าเป็นกิจการของรัฐสภา แต่ว่ากิจ การใดที่เห็นกิจ การของรัฐสภาว่าเขาได้ดำเนิน งานในหน้าที่ไปได้อย่างไร การกระทำอย่างไรจึงจะเป็นประโยชน์แก่ประชาชนในหน้าที่สมาชิกเช่นนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า เป็นเรื่องกิจการของสมาชิกรัฐสภา แต่ว่าเราไม่สามารถที่ จะจารไนได้โดยละเอียด แต่ว่าท่านเจ้าพเจ้าเข้าใจว่าเราทุกคนที่เป็น สมาชิกรัฐสภาคงจะเข้าใจอยู่แล้ว

ที่นี้ ความในข้อ ๒ นี้ที่เราให้สิทธิแก่สมาชิกรัฐสภาในอันที่จะ

โฆษณาได้โดยไม่ต้องมาขออนุญาตนั้นก็ได้โดยเหตุที่ว่า สมาชิกรัฐสภานั้น
เป็นกิจกรรมสำคัญของการปกครองในระบอบนี้ และสมาชิกรัฐสภาย่อม
มีหน้าที่เกี่ยวข้องกับประชาชน เพราะฉะนั้นถ้าเราจะไปคิดเสี่ยงเสียว่าถ้า
หากว่าจะไปพบกับประชาชนต้องมาขอ รัยอนุญาตแล้วก็น่าจะมีกรณีที่เรา
เห็นว่ามันไม่ควร เป็นต้นว่าถ้าสมาชิกรัฐสภาจะมาขออนุญาตเพื่อจะพบกับ
ประชาชนในหน้าที่ของเขา มันถึงแม้ว่าเราได้มาเรื่องนั้นไปแล้วว่าเรา
หน้าที่จะต้องอนุญาตก็ตามแต่ที่ว่าในการกำหนดเงื่อนไขนั้น ถ้าหากว่า
เจ้าหน้าที่ไปกำหนดเงื่อนไขมากเกินไปสำหรับพรรค ฝ่ายค้านก็จะมีเสียง
ไม่เกิดขึ้น หรือว่ากำหนดเงื่อนไขน้อยเกินไปสำหรับฝ่ายรัฐบาลก็จะมี
เสียงไม่เกิดขึ้น นั่นเช่นนั้นแล้วเพื่อจะขึงกันความเสียหายเหล่านั้น และ
เพื่อที่จะให้สิทธิแก่สมาชิกรัฐสภาใน อันที่จะพบกับราษฎรได้เต็มภาคภูมิ
เช่นนั้น กรมมาชการจึงเห็นว่าความในข้อ ๓ นั้นควรระงับไว้ ไม่ควรจะ
ตัดออก

๓๗. ๒๗ น.

นายบรรจง ศรีจรูญ : สำหรับปัญหาในมาตรา ๒๖ นั้น ข้าพเจ้า
เองมีข้อข้องใจอยู่เล็กน้อย กล่าวคือว่าอัน ๑ ความเดิมมีว่า “ขอ
รัฐบาลหรือเทศบาล” อันที่กรมมาชการได้แก้ไขคือคำว่า “บาล” และ
“เทศบาล” ออก คงเหลือแต่คำว่า “รัฐ” อันที่คำว่า “รัฐ” ในที่
นี้กรมมาชการแก้เช่นนั้น หมายถึงความว่าใดกันความดังคำว่ารัฐบาลและ
เทศบาลแล้วหรือ และเมื่อใช้คำเฉพาะเท่านั้นความกว้างจนหรือคงเต็ม
หรือแคบลง อันอัน ๓ ความท้ายว่า “ภาษาไทย” ถ้าเราจะตัดข้อ
ความข้อนอกจะเป็นการขัดต่อหลักการใหม่

LIART

ทิวอย่างว่าถ้าข้าพเจ้าเป็นสมาชิกรัฐสภาข้าพเจ้าไม่ต้องรีบอนุญาตไปถึงทำ
เสียงใครม ๆ หนวกหู ใครจะหนวกหูข้างมัน ใครว่าไม่ได้ ข้าพเจ้าขอ
ให้แกช้อของใจสักหน่อย

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ ประธานกรรมการ : ข้าพเจ้า
เข้าใจว่า...
ถ้าไม่จริงให้รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาด

ประธานวุฒิสภา : ชน ๓

พระยาอรรถการีย์นิพนธ์ ประธานกรรมการ : ชน ๓
ข้าพเจ้ากล่าวแล้วและขอต่อเขาคำกล่าวมาแล้ว

๑๗.๓๒ 14.

หลวงประกอบนิติสาร : ตามที่กรรมการได้ชี้แจงคำว่า
กิจการของสมาชิกรัฐสภาแล้ว ความประสงค์ของท่านเป็นเช่นนั้น แต่
ความขงใจของท่านสมาชิกผู้แปรญัตติขอคัดค้านเอาไว้เป็นอีกอย่างหนึ่ง ใน
ที่สุดศาลจะเข้าใจอย่างไรยังไม่มี ใครพยากรณ์ได้ และถ้าสมาชิกรัฐสภา
ไปดำเนินการค้าขาย สมมติว่าศาลตีความว่าเป็นกิจการของสมาชิกรัฐสภา
ก็จะเกิดเรื่อง ข้าพเจ้าไม่ได้แปรญัตติ แต่ข้าพเจ้าอยากประองคองระหว่าง
กรรมการกับท่านผู้แปรญัตติคัดค้านออกไว้ คือข้าพเจ้าได้ปรึกษากับท่าน
เหมือนกัน ถ้าท่านต้องการจะให้ชี้ข้ออย่างที่ท่านประสงค์ว่ากิจการของ
บุคคลในฐานะเป็นสมาชิกรัฐสภา เช่นนี้ ตีความเป็นอย่างไรไม่ได้ ถ้า
ประสงค์อย่างนั้นข้าพเจ้าก็เห็นด้วยว่าไปได้ และความประสงค์ของ
ท่านจะให้โอกาสแก่สมาชิกรัฐสภาไปชี้แจงแก่ราษฎรในกิจการที่กระทำ
ไปก็จะเป็นประโยชน์ และไม่เป็นการคัดโอกาสแก่พรรคฝ่ายค้านที่จะ

ถกรั้งแก่ในการไปชี้แจงแก่ราษฎร ข้าพเจ้าเชื่อว่าท่านผู้แปรญัตติ
นี้ใกล้เคียง ข้าพเจ้าน พอใจถ้าเขียน ว่ากิจการ ของบุคคลใน สถานะเช่นสมาชิก
รัฐสภาหรือสมาชิกขององค์ไหนโดยเอาด้วยตนเอง

นายพันตำรวจโท พัฒน์ นิลวัฒนานนท์ กรรมการ : ที่
จริงการขอแก้โดยคำนึงเอาความหมายกร สักว่าไม่ไกลกันนัก แต่
อย่างไรก็ตาม กรรมการหรือสภานักขอมทราบว่าจะอย่างไรก็ตามพระราช
บัญญัติดังกล่าวต้องมีกรรมการร่วมกันอีกครึ่งหนึ่งของสภา เพราะฉะนั้น
ก็คิดว่า ขอเสนอแนะเขาไปเป็นข้อสังเกตไว้พิจารณาในกรรมการร่วมจะดีกว่า
ดีกว่าจะมาพิจารณาในที่ประชุม

พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ . ข้าพเจ้าขอสนับสนุนที่หลวงประภค
ไต่ถามลงมาเมื่อนั้น เพราะฉะนั้นควรจะแก้เสียเวลานักว่าถ้ากรรมการ
จะตกลงปรองดองไต่แล้วข้าพเจ้าจะพอใจ

นาวาเอก หลวงสารวัตรวิจิตร : ข้าพเจ้ายังใคร่จะขอ
ยืนยันให้ตกออกออกยืนยันเอง เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าไม่พอใจอย่างซึ่งที่จะ
มาให้เลิกสิทธิแก่ข้าพเจ้าเองข้าพเจ้าไม่ชอบเลิกสิทธิ ข้าพเจ้านักไม่ออก
ว่าข้าพเจ้าจะมีหน้าที่อะไรจะไปทำอะไรกับราษฎร ข้าพเจ้าเห็นว่าที่จะ
ทำตามเลิกสิทธิมันน้อยเต็มที จึงเห็นว่าควรตัดออก

พระยาอรุณการยงพนธ์ ประธานกรรมการ : ปัญหา
ในขณะนี้เรามีแต่เพียงว่าขอ ๓ น จะควรคงไว้หรือตัดออก ปัญหา
ที่ว่าควรจะแก้เช่นไรนั้นหาได้มีสมาชิกขอแปรญัตติไว้ไม่ อย่างไรก็ตาม
ถ้ามีการปรองดองกันได้กรรมการก็พอใจ แต่ถ้ามองว่ากิจการของ
สมาชิกสภาหรือสมาชิกขององค์ไหนโดยเอาด้วยตนเอง ความระกลาย
ไปทันที ก็สมมติว่า นาย ก. ไม่ได้เป็นสมาชิกสภาเลย แต่ถ้าต้อง

การโฆษณาในกิจการของสภาที่จะอยู่ในข้อยกเว้นนี้ไป ซึ่งความหมาย
ของวรรคนี้ไม่ใช่เช่นนั้น ก็ต้องเป็นสมาชิกของสภาเอง และโฆษณา
ในกิจการของสภา ขอให้ท่านผู้เสนอได้โปรดพิจารณาดูเถิดว่า ถ้า
แก้่างนั้นแล้วทุกคนได้สิทธิหมด ซึ่งไกลจากความมุ่งหมายของอนุ
มาตรา ๓ นี้ไปมาก

ประธานวุฒิสภา : เห็นระพอกันแล้ว

หม่อมเจ้ารัชชวลิต เกษมสันต์ : กระผมขอยกจะถามกรรมา
ธิการในเรื่องอื่นออกไปอีก เพราะว่าในอนุมาตรา ๕ . . .

ประธานวุฒิสภา : ไว้ทีหลัง ว่ากันในอนุมาตรา ๔ ให้อนุมาตรา
๓ นี้ผ่านไปแล้วเสียก่อน แล้วจะให้ท่านมาพูดทีหลัง เห็นระพอกันได้
ไม่มีใครอภิปรายต่อไปแล้ว ปัญหาที่มีอยู่ว่า จะตัดอนุมาตรา ๓ ตามคำ
แปรญัตติของท่านสมาชิกทั้งสองนี้หรือไม่ ผู้ใดเห็นว่าควรจะตัด
อนุมาตรา ๓ ออกตามคำแปรญัตติ โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ก็คงไว้ตามร่างกรรมา
ธิการ โปรดชูมือขึ้น

มีสมาชิกยกมือ ๑๗ คน

ประธานวุฒิสภา : เป็นอันว่าคงไว้ตามร่างกรรมาธิการ อนุ
มาตรา ๔ ถ้าไม่มีผู้ใดอภิปรายต่อไป ข้าพเจ้าจะให้ผ่าน เมื่อไม่มีผู้ใด
อภิปรายเป็นอันว่าผ่านไปอนุมาตรา ๕

หม่อมเจ้ารัชชวลิต เกษมสันต์ : ความอนุมาตรา ๕ ตามร่าง
เดิมเขียนว่า ขององค์การสาธารณะซึ่งโฆษณาเป็นภาษาไทย แต่กรรมา

กิจการใดเปลี่ยนเป็นว่า กิจการของนิกายบุคคลซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อการ
อื่นเป็นสาธารณบุคคล และให้มีท่านสมาชิกหลายท่านได้แปรวัตถุประสงค์ขอ
ให้เป็นกิจการของศาสนา หมายความว่ากิจการของศาสนาแล้วไม่ต้องอยู่
ในความควบคุมกัน ความที่กรรมการใดอธิบาย ท่านสมาชิกเหล่านั้นพอ
ในกิจการนั้นมิใช่การขอร้องหรือขอร้องอะไร ท่านเขียนไปว่าบุคคล
ที่ท่านมองลงวัดในพระศาสนา ถูกของท่าน พระราชบัญญัติใหม่ก็แก้
ไขในคุ้มครองไปถึง เพราะวัดวาอารามเป็นนิกายบุคคล แต่ว่าในเมือง
เรามีศาสนาที่ราษฎรมันถืออยู่อีกหลาย เช่นอิสลาม เป็นต้น ไม่ได้เป็น
นิกายบุคคล คราวนี้เขาจะโฆษณา สนับสนุนธรรมความศาสนาของเขา จะ
ต้องขออนุญาตด้วยหรือ เมื่อเขียนเช่นนั้นแล้วกระผมเห็นว่าไม่สู้จะยุติ
ธรรม ในศาสนาหมิ่นอยู่ในเมืองไทย จึงอยากจะฟังคำอธิบายของท่าน
กรรมการว่าจะกรุณาคุ้มครองไปถึงศาสนาอิสลามหรือไม่ ถ้าคุ้มครอง
แล้วผมก็พอใจ.

๑๗.๔๐ น.

พระยาอรรถการนิพนธ์ ประธานกรรมการ : ทกกรรมการ
ได้แก้ไขในมาตรา ๕ ไปตามทกกรรมการเสนอ ก็โดยเหตุที่ทกกรรมการ
จัดการรู้สึกถึงความในมาตรา ๖ นั้นเขียนข้อยกเว้นให้แก่บุคคล เพราะฉะนั้น
ทุกๆ ข้อเราต้องเขียนถึงบุคคลที่ใคร่ขอร้องขอกัน เพราะว่าในร่างเดิม
ของก การ สาธารณเราไม่สามารถ จะ ทราบว่าใคร เป็น องค์การ สาธารณ
ด้วยเหตุที่กรรมการจึงแก้ว่าให้เขียนนิกายบุคคล เพชได้เขียนตัวเขียนตน
ขึ้นมา ส่วนการโฆษณาที่ท่านสมาชิกถามว่าถ้าเช่นนั้นองค์การสาธารณ
ที่ไม่เป็นนิกายบุคคลทำการโฆษณาไม่ได้หรือ ถ้าทำเป็นอยู่เองเมื่อไม่ใช้

นิติบุคคลก็โฆษณาไม่ได้ ถ้าโฆษณาส่วนตัวก็ต้องมาขออนุญาต เป็น
การเข้าเป็นทกกรมการก็ต้องเขียนเป็นนิติบุคคล มิฉะนั้นจะเข้าใจผิดไปได้

๓๓.๕๒ น.

หลวงประจักษ์ศิลปาคม : ข้าราชการที่ออกมารับราชการแล้ว
เลิกกันขึ้น ในประเทศไทยที่พูดกันว่า "ขงนี้ยกยอกคนโฆษณาเป็นดงชา
ไทย" นิติบุคคลไม่มีตัวไม่มีภระโฆษณาอย่างไรได้ เป็นเรื่องพวก
โทรโข่งกระจายเสียง ทำไม่ไม่เขียนว่านิติบุคคลก็ให้มีการโฆษณา

พระยาปรีชานฤเบศร์ กรมการ : ใคร ๆ ก็รู้นิติบุคคลทุก
ไม่ได้ บริษัททุกไม่ได้ แต่ว่านิติบุคคลมีมนุษย์จริง ๆ พวกแทน ทนชยง
ท่านสมาชิกผู้มึ่เกียรติว่าก็จะหาว่าพวกเราเขียนเขมกแล้วพดขยว เพราะ
ฉะนั้นก็อันเคอรสัก รุ้หนักต้องมีคนพดแทน เมื่อเราได้นิติบุคคลก็ต้อง
หมายความว่าช่วยบุคคลทุก ถ้าจะให้เราไปใส่เช่นนั้นก็ว่าพวกเรากันแล้ว
พดเขมเขอ.

นายบรรจง ศรีจรูญ : เนื่องจากมีสมาชิกผู้หนึ่งเป็นทวงใบ
ความ บุกิธรรม เกยว กขงค การ คาสนาอิสลาม จะไม่มีโอกาสโฆษณา
แต่ในเรื่องนี้ ขาพเจ้าขอเรียนว่าในฐานะที่ขาพเจ้าเป็นมัสลมก็ขอขอ
คุณเป็นชยงมาก แต่ขาพเจ้าใคร่ขอเรียนขอเท้รริงอยงน คือเคยว
นี้ก็มีพระราชบัญญัติมัสยคอิสลาม รมรองให้ มัสยคเป็นนิติ บุคคลได้แล้ว
แต่ไม่ใช้รมรองโดยพระราชบัญญัติเท่านั้นต้องจดทะเบียน ก็ปรกฏว่ามี
จำนวนมกจดทะเบียนเป็นนิติบุคคลแล้ว เพราะฉะนั้นขอททานทวงใบ
ไม่มีอะไร ขอชดขอบคุณ

พระยาจินดารักษ์ : สมมติความของใจอยู่ข้อหนึ่ง ในข้อ ๕ นี้
ที่ใส่คำว่า “สาธารณบุคคล” แต่ข้างบนนั้นเรียกว่า “องค์การสาธารณ”
เพราะฉะนั้นในฐานะที่ผมไม่ใจเรื่องก็ฟ้าอยู่มาก อยากจะทราบว่าสมาคม
รักบี้หรือสมาคมฟุตบอลสักที เขาจะประกาศโฆษณาในแง่ของกีฬาบ้าง
เช่นกติกากีฬาอะไรก็อย่างนั้นอะไรหรือไม่

พระยาอรรถการยันทน์ ประธานกรรมการ : ทำได้ แต่
ต้องขออนุญาต

หม่อมเจ้าชัชวลิต เกษมสันต์ : เรื่องศาสนาอิสลามกรมก็
อยากพิจารณา เพราะไทยนี้มีผู้นับถือศาสนาอิสลามพอใจ แต่เกิดสงสัย
อีก ที่กรรมการวามাত্রา ๖ นั้นเรายกเว้นให้แก่บุคคลหรือสงฆ์บุคคล
คือบุคคลเขตนั่น ที่นหลวงกลับมาถึงข้อ ๑. ว่า รัฐ หมายความว่า
อะไร ถ้าหมายความว่ารัฐบาลแล้ว ก็รัฐบาลศาลไม่เคยตัดสินแล้วว่า
ให้เป็นนิติบุคคล ขาดพยานว่ากรรมการบางท่านก็ได้รับคำตัดสิน
จากคดีคงได้ความว่ารัฐบาลไม่ใช่นิติบุคคลก็ไม่ได้

พระยาอรรถการยันทน์ ประธานกรรมการ : ในข้อ ๑. นี้
กรรมการเขียนว่ารัฐ ไม่ได้เขียนว่ารัฐบาล

พระยาศรธรรมราช : อยากจะถามสักนิดเถอะว่าพระที่ออกไป
เทศน์ที่สนามหลวงนั้น แล้วก็ใช้เครื่องขยายเสียงเหล่านั้น ท่านทำได้
โดยไม่ต้องขออนุญาตใช่ไหม

พระยาปรีชานฤเบศร์ กรรมการ : พระที่ท่านไปเทศน์ทุก
วันนั้นโดยธรรมดาท่านเทศน์ไม่มีขยายเสียง ไม่ใช่โฆษณาเลย ท่านสั่ง
สอนต่างหาก ท่านท่านอยากให้ประชาชนได้ยินท่านก็ขยายเสียง ท่าน
เทศน์นั่นเอง ไม่ใช่เป็นการโฆษณา เพราะศาสนาของเราถือว่า อยู่แล้วมีอยู่
แล้ว พระท่านเทศน์เสียงดังจนคนกรูมากคนอย่างนั้น

ประธานวุฒิสภา : ท่านไม่ได้แปรญัตติ เขาอธิบายแล้ว

พระยาศรัทธมราช : ไม่ได้ยื่น

ประธานวุฒิสภา : เมื่อกันขอคำอธิบาย เขาอธิบายแล้ว

พระยาศรัทธมราช : อธิบายยังไม่พอใจ

ประธานวุฒิสภา : เขาว่าไป

พระยาศรัทธมราช : ท่านกล่าวบอกว่าพระเทศน์ไม่ใช้โฆษณา
เมื่อกันก็เถียงกันว่าอะไรเป็นโฆษณา ถ้าพูดอะไรในกลางประชาชนก็
เรียกว่าโฆษณาได้ ท่านหาพระถามสักคนเพื่อเป็นการตั้งข้อสังเกตว่า
พระท่านไม่ได้เทศน์ ในวัด เทศน์ในวัดก็เข็นนิตยบุคคลไปไว้ ท่านไปเทศน์
ในที่ซึ่งสำเนาหลวงท่านจะคิดว่าพระองค์นั้นเข็นนิตยบุคคลหรือ เกี้ยวของ
ใต้หรือ

พระยาปรีदानฤเบศร์ กรรมการ : คำว่าโฆษณาที่เราใช้
ในที่นี้เราเถียงกันแล้ว กรรมการว่าเรามุ่งข้อไขความสำคัญก็คือ
โฆษณาว่าร้อง เพราะพระเทศน์เรียกว่าว่าร้องไม่ได้ พระเทศน์เป็น
ศาสนา ไม่ได้เป็นการว่าร้อง เพราะฉะนั้นคำว่าพระเทศน์ไม่ใช่เป็นการ
โฆษณา

ประธานวุฒิสภา : มีผู้ใดจะอภิปรายข้อไขอีกหรือไม่

ไม่มีสมาชิกผู้ใดอภิปราย

ประธานวุฒิสภา : เมื่อไม่มีผู้ใดอภิปรายข้อไข ก็เป็นอันผ่านไป

ผู้ทำการแทนเลขาธิการรัฐสภา : มาตรา ๗ มาตรา ๘

ประธานวุฒิสภา : มาตรา ๘ ไม่มีผู้ใดอภิปรายข้อไข เป็น
อันว่าหมท วาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณา วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นชอบด้วย
ร่างพระราชบัญญัตินี้ คือตามทแก้ไขมานี้ โปรดประชุม
มีสมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานวุฒิสภา : ผู้ใดไม่เห็นชอบด้วย โปรดยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานวุฒิสภา : เห็นชอบในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้
แต่โดยเทคนิคการแก้ไขข้อบังคับคนไปยังสภาผู้แทน

แห่งนี้เป็นของร่วมกัน

เลิกประชุมเวลา ๑๗.๕๐ นาฬิกา

ประเสริฐ บัณฑิตกุล	ผู้ตรวจงาน
ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	"
สรินทร์ ลพลากร	"
สชานต์ จิตรภักดิ์	"
ชาวิรัตน์ สืบบุญ	"
โสมเมธา ลพลากร	"
พิพัฒน์ เอกะโรติก	"
เล็ก จารุณี	"
โชค คุปทวาทิน	"
วิจิตร นิตะไพจิตร	"
อุกม พลอยสงวาลย์	"
สุพงศ์ ศิริพูนเกษรติ	"
สมชาย ศุภรสมิต	"

เจริญ บัณฑิตกุล
เลขาธิการวุฒิสภา

ศิริธรรมาธิเชศ
ประธานวุฒิสภา

LIRT